

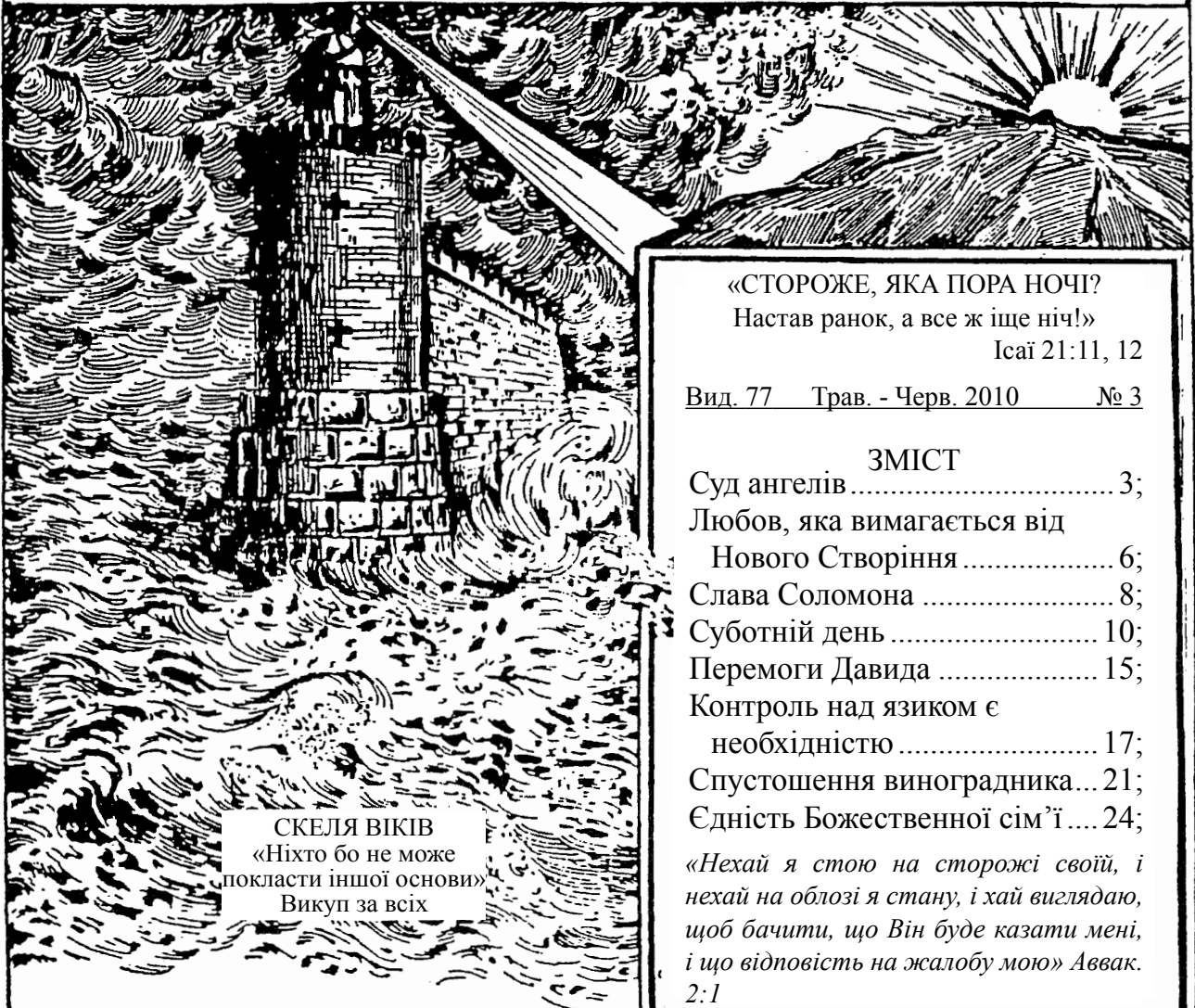

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 77 Трав. - Черв. 2010 № 3

ЗМІСТ

Суд ангелів	3;
Любов, яка вимагається від Нового Створіння	6;
Слава Соломона	8;
Суботній день	10;
Перемоги Давида	15;
Контроль над язиком є необхідністю	17;
Спустошення виноградника... ..	21;
Єдність Божественної сім'ї....	24;

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

СУД АНГЕЛІВ

Апостол Павло питає церкву в Коринті: «Чи ви не знаєте, що ми [святі] будемо судити ангелів?» Ми часто запитували, як святі судитимуть ангелів?

Ми зробили припущення, що не було б властивим, щоб вони судили святих ангелів, бо святі ангели, очевидно, не потребують жодного суду. В минулому був один суд ангелів; про це згадував св. Петро (2 Петр. 2: 4, 5). Він говорить, що перед потопом ангели мали своє випробування; і що ті ангели, котрі не зберегли свого стану вірності Богу, були вкинуті в *тартарос* – що означає в нашу земну атмосферу, де вони були бережені «у кайданах темряви на суд великого дня» (див. також Юди 6). Цей «суд великого дня», згідно з нашим розумінням, означає, що в той великий день для цих ангелів настане інше випробування.

Може виникнути питання: яким буде характер того «великого дня», і коли він буде? Відповідаємо, що великий день є сьомим днем. Бог, очевидно, розділив історію людства на сім великих епох, по 1000 років кожна. Шість днів (1000-літніх днів) цього великого тижня минуло; сьомий день є останнім днем (довжиною 1000 років, як були інші шість). Отож цей останній день є великим днем Месії – царством Месії – в якому Він царюватиме і управлятиме в світі для його суду, підняття, благословення. Це буде великий день порівняно з іншими днями, Суботній день порівняно з шести днями горя і тривоги, яких зазнав світ. Того дня для світу настане мир і відпочинок, бо Христос, Котрий бере царство, підкорить усе. Перед Ним «вклониться кожне коліно, і кожен язик визнає» (Фил. 2: 10, 11).

Тому в зв'язку з тим великим днем людство повинно мати суд – «Він [Сгова] визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив» (Дії 17: 31). Великий «Муж», Якого Бог поставив, це Ісус – Голова і церква – Його тіло, в якій, як говорить апостол, дехто є з юдеїв, а дехто з поган – «щоб з обох [юдеїв і поган] збудувати одного Нового Чоловіка» – Посередника, Миротворця між Богом і людством (Еф. 2: 13-17).

Тому без жодних сумнівів можемо бачити, коли світ матиме свій Судний день, тобто день випробування, щоб вирішити, хто з них буде гідний, а хто негідний отримати досконале життя як людські істоти. А тепер щодо випробування зіпсутих ангелів:

ЇХНІЙ СУД, МАБУТЬ, ТЕПЕР

Ми відповідали в попередніх статтях «The Watch Tower», що це випробування буде, як ми віримо, на самому початку цього великого дня. А чому на початку? З тої причини, що це єдиний спосіб, наскільки ми можемо бачити, яким ці зіпсуті ангели можуть мати випробування. Їхнє випробування полягає в тому, що вони мають повнішу нагоду грішити, якщо хочуть, або нагоду показати, якщо хочуть, що їм остогид гріх, і вони бажають повернутися до згоди з Богом. Ми не можемо вважати, що Бог дозволить це випробування ангелів протягом Тисячолітнього царювання, бо тоді ніщо не буде шкодити, ніщо не буде нищити, сатана буде зв'язаний, а всі злі впливи стримані. Ні, це не може бути тоді. А щоб вони взагалі були випробувані, цим зіпсутим

ангелам мусить бути дана деяка свобода, щоб випробувати їх. З другого боку, де буде їхня проба? Внаслідок роздумування на основі 2 Петра 3: 7, ми приходимо до висновку, що проба цих зіпсутих ангелів є в найближчому майбутньому – можливо, в деякій мірі вже почалася. Яким чином? Щось на кшталт їхнього попереднього випробування перед потопом. А що відбувалося в той час? Опис даний в 1 Мойсея, розділ 6. Читаємо, що в той час «побачили Божі сини [матеріалізовані ангели – Юди 6, 7] людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали [очевидно, не радячись ні з ким]... і вони їм народжували – то були силачі, що славні від віку», – велетні, відмінні від чистого людського роду.

Це був дуже особливий стан речей. Ви можете запитати, як це могло статися? Як ангели могли робити це? Святе Письмо відповідає, що в той час ангели мали свободу, якої вони не мають тепер. Тією свободою був привілей матеріалізуватися – брати на себе людське тіло. Вони діяли як люди, вони їли як люди, вони говорили як люди, і як люди вони зачинали дітей. Але оскільки ці батьки були вищого походження, в деяких відношеннях їхні діти були людьми славними і велетнями порівняно із звичайним людським родом.

ВОНИ УВ'ЯЗНЕНІ В ЗЕМНІЙ АТМОСФЕРІ

Апостоли Петро і Юда говорять нам, що за свою негідну поведінку ці ангели були відділені від єдності з небесними і святими ангелами, котрі перебували в згоді з Богом, і були вкинені в *тартарос*, в нашу земну атмосферу, щоб бути береженими «в кайданах під темрявою на суд великого дня». Що цей вислів означає? Ми віримо, що «кайдани темряви» є образним висловом, який означає, що їм більше не було дозволено матеріалізуватися при світлі, і загально вони не є здатні матеріалізуватися взагалі. Але останнім часом спірити заявляють, і ми віримо, правдиво, що ці духи тепер можуть матеріалізуватися в справжнє, реальне тіло, яке має кожна людська істота. Як вони

стверджують, і як доводять факти, це є можливим тільки за деяких обставин. Вони ще мають великі труднощі з матеріалізацією при світлі. Виглядає, що «кайдани темряви» певною мірою ще лежать на них.

Однак спірити, крім того, твердять, що духи ламають ці кайдани і поступово ставатимуть здатні повністю чинити при світлі все те, що тепер можуть чинити в темряві, і навіть більше цього. Біблія підтверджує те, про що заявляють спірити, тільки вони навчають, що ці речі роблять мертві, котрі, як говорять спірити, є більше живі після смерті, ніж до неї. Спірити твердять, що духи мертвих людських істот матеріалізуються. Але Біблія займає протилежну позицію і говорить, що ці духи є зіпсутими ангелами, і що, наскільки це стосується людей, мертві є повністю мертві і мусять залишатися такими до воскресіння.

Отож Біблія і спірити явно конфліктують, однак існує гармонія між тим, про що ми говоримо, а саме, що в час суду великого дня ми можемо сподіватися, що ланцюги, які стримують цих духів, будуть послаблюватися. Звичайно, Бог міг би тримати їх в узді, але тепер Він дозволяє цим зіпсутим ангелам мати велике поле свободи. Тому для них настане велике випробування і проба, або суд, щодо їх готовності чи неготовності поступати згідно з божественною волею.

ДЕЯКІ З НИХ, МОЖЛИВО, ПОКАЯЛИСЬ

Нас не повинно дивувати, що деякі зіпсуті ангели, котрі в минулому грішили, покалися і мали триваючі століттями досвідчення з нерозкаяними ангелами, і що вони терпіли переслідування від тих, котрі були в лихому стані розуму. Таким чином між зіпсутими ангелами могло бути два класи: один клас прагнучий чинити Божу волю та інший клас, подібний до самого сатани, що добровільно протистоїть Божій волі. Час проби виявить кожного з цих ангелів і покаже, до якого класу кожен належить.

Вважаємо також, що в Святому Письмі ми бачимо уривок, який раніше не бачили

так ясно – вірш, який, здається, представляє думку в цьому ж напрямку. Він, здається, натякає, що в дуже близькому часі ці зіпсуті ангели, можливо, матимуть дивовижну силу, таку, якої вони ніколи не мали від днів потопу, і що ця дивовижна сила буде вжита в дуже поганому напрямку, щоб підбурити людство до злодіянь, і що в цьому буде ключ, таємниця, пов'язана з жахливим часом горя, яке, як говорить нам Біблія, позначить закінчення цього віку і стане попередником, тобто початком, нової диспенсації.

СТРИМУВАННЯ ЧОТИРЬОХ ВІТРІВ

Писання, яке ми маємо на увазі, знаходиться в Об'явленні 7: 1-3. Цей символічний уривок говорить про чотирьох ангелів, які стоять на чотирьох кутах землі і тримають чотири вітри, щоб вони не віяли на землю, ані на море, «аж поки ми покладемо печатки рабам Бога нашого на їхніх чолах». Згідно з нашим розумінням, ми знаходимося в цьому особливому часі, коли рабам Бога кладеться печатка на чола. Чоло представляє розум, і «мати печатку на чолі» означає бути позначеним розумово.

Повідомляється, що в цей час, при закінченні цього Євангельського віку, Бог дасть на Своїх слуг певний інтелектуальний знак, якого не матиме ніхто інший; що буде проходити велика праця печатання; і що ті, котрі є в повній згоді з Богом, повинні бути Його слугами в цій праці печатання. Цією печаткою є правда. «І пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить» (Івана 8: 32). Правда позначатиме на чолах тих, котрі приймають її, ставлячи на них клеймо таким чином, яким інші з людства не позначені і не заклеювані.

Усі справжні Господні посвячені діти можуть бачити, якою чудодійною була сила знання божественного плану. Наскільки іншим здавалося все, що в світі! Як очі їхнього розуміння були відкриті, щоб розуміти багато речей, які вони не могли розуміти раніше! Як тільки печатання святих закінчиться, як тільки всі вибрані будуть таким чином позначені, як

тільки завершиться цей вік, тим чотирьом ангелам, котрі тримають чотири вітри, щоб вони не віяли на землю, буде дозволено звільнити їх. І що буде наслідком? Якщо сходяться чотири вітри з чотирьох кутів землі, вони утворюють смерч, і якраз це Біблія проголошує як великий час утиску, який настане.

ДЕЯКІ ПЕРЕКОНЛИВІ СИМВОЛИ

Думка, на яку ми особливо хочемо звернути увагу, полягає в тому, що ці «небесні вітри» є символічними вітрами – не буквральними, і що «земля», якій не можна шкодити, є символічною землею – не буквальною землею, і що «море», якому не можна шкодити, є символічним, не буквральним морем. Раніше ми показали в наших «Дослідженнях Святого Письма», що ці символи повністю взяті зі Старого і Нового Заповітів: земля представляє суспільний лад, уряд, обмеження тощо; а море представляє неспокійні маси людей, які більше чи менше вдаряють і розбиваються об землю, державну владу. Ми розуміємо, що в цьому випадку «небесні вітри» – це влади в повітрі.

Біблія говорить, що сатана є князем влади в повітрі, що він є князем демонів (Еф. 2: 2; Мт. 9: 34). Тому ми розуміємо, що в цьому символічному сенсі «влади в повітрі» – це демони; що ці влади в повітрі, які є стримувані, доки святі Бога не будуть попечатані на їхніх чолах, це зіпсуті ангели. Як тільки влада, яка тепер контролює їх, буде усунута, настане панування зла по всій землі. Злі духи робитимуть всяке зло, яке тільки є в їхній владі, і в цьому полягатиме випробування всіх зіпсутих ангелів – звільнення стримуваних, щоб побачити, чи вони йтимуть проти божественної волі. Всі, котрі таким чином покажуть свій союз із злом у будь-якому вигляді, підлягатимуть другій смерті; в той час як інші, котрі покажуть свою відданість Богу, відзначаться, мабуть, як гідні вічного життя.

Святі можуть мати якесь відношення до проби цих ангелів. Однак нам не потрібно довго чекати, доки ми довідаємось про це.

R4879 (1911 p.)

ЛЮБОВ, ЯКА ВИМАГАЄТЬСЯ ВІД НОВОГО СТВОРІННЯ

*«Коли один одного любимо, то Бог в нас пробуває, а любов Його в нас удосконалилась»
(1 Івана 4: 12).*

Існує велика різниця між людською, тобто фізичною любов'ю, яку члени родини мають одне до одного, і тою любов'ю, про яку говорить цей вірш. Любов, яка вимагається від членів тіла Христа – це любов, яка випливає зі взаємного споріднення з Господом і приходить від Божого Духа, який в них пробуває, Богоподібна любов, яка позначає їх як таких, що мають Його Духа, будучи зачатими до Його характеру. В характері Господнього народу повинно бути щось, що в усіх випадках показувало б, що вони мають справжню любов один до одного. Якщо цього немає, то стан недостатку любові буде відбиватися на всіх них.

Коли ми вчимося любити один одного, в нас удосконалюється любов Божа, правдива, доброзичлива любов, яку наказує Господь. Господь сказав, що ми повинні любити один одного як Він полюбив нас – до такої міри, щоб бути готовими класти своє життя один за одного. Ми не повинні любити якихось братів якийсь час, а якихось братів весь час; але ми повинні любити усіх братів увесь час і прощати їхні слабості і недоліки, приймаючи ту високу точку зору, з якої Бог дивиться на них, прощаючи один одному, як Бог, в ім'я Христа, прощає наші вади. Ми повинні прощати тих, котрі грішать проти нас, якщо надіємося і віримо, що Бог прощатиме наші гріхи. Ніхто не може належати до «вибраного» класу, якщо ця любов не удосконалилась в ньому. Він може не досягнути такого повного контролю над тілом, щоб ніколи не говорити різко, запально і т.п., але він мусить досягнути такого рівня, де буде досконалим у намірі, перш ніж зможе бути прийнятим як член царства.

Апостол Павло говорить, що «любов не чинить зла ближньому, тож любов – виконання Закону» (Рим. 13: 10). Божественним законом, який апостол особливо тримав у розумі, був закон, даний Ізраїлю – «люби Господа,

Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю», і «будеш любити ближнього свого, як самого себе» (5 М. 6: 5; 3 М. 19: 18). Виконаний – повністю дотриманий, цілковито задоволений – цей закон Бога вимагає, щоб серце було повне любові. Від усього розуму, душі, сили вимагається виконувати цей Закон. «Любов не чинить зла ближньому». Однак хтось може чинити зло внаслідок незнання, забобонів та неправильного розуміння, внаслідок недосконалості тіла, хоча наміри серця є добрими. Савло з Тарсу зробив багато зла своїм ближнім. З добрих намірів, без сумніву, деякі з наших приятелів-католиків і деякі з наших

приятелів-протестантів чинили зло своїм ближнім. Ми не можемо сказати, що через те, що вони чинили зло своїм ближнім, вони не мали любові, але що вони не мали її до такої міри, яка вимагається законом; бо досконала любов не чинила б зла своєму ближньому. Кожен, хто з повним знанням чинить зло своєму ближньому, не має любові.

ЗА МЕЖАМИ ЮДЕЙСЬКОГО ЗАКОНУ

Є якась сила у слові «тож» цього вірша: «Любов не чинить зла ближньому, тож любов – виконання закону». Закон був даний, щоб стримувати погані діла, погані слова, погані почуття до інших. Цей закон, очевидно, не мав на меті перерахувати всі речі, які не слід робити, бо закон не чинить жодного зла. Тому людина могла б виконати закон Десяти Заповідей, якщо б вона не чинила зла своєму ближньому, а любила його, як себе. Слово «тож» дає нам думку, що апостол мав на увазі юдейський закон, а не закон нового створіння. Просто стримуватися від зла і любити нашого ближнього, як себе, не було б виконанням закону, який даний Господом новому створінню, а виконанням закону справедливості, даного юдеям.

Але наш Господь розширив цей закон, а також дав нам нову заповідь. Любов, яка має бути в Його послідовників, Його учнів, була

показана в Його словах: «Любіть один одного ви, як Я вас полюбив» (Івана 15: 12). Робити це було б набагато більшим, ніж не робити жодної шкоди іншим. Це було б віддаванням нашого життя один за одного. Це далеко виходить за межі будь-якої вимоги закону. Справедливість не могла б сказати: «Ти мусиш піти і відкинути сніг з тротуару твого сусіда». Але справедливість сказала б: «Ти повинен зовсім не кидати снігу на тротуар твого сусіда». Але любов говорить більше, ніж це. Новий закон, який даний нам, це закон жертви. Ми, котрі є в тілі Христа, мусимо любити один одного як Ісус полюбив нас, аж до того, щоб жертвувати нашими інтересами, нашими зручностями, нашими привілеями на користь інших.

Той, хто бачить, що його серце не є в згоді з цим Законом нового створіння – любов'ю, милістю, лагідністю, великодушністю, добротою – тому бракує доказу, або підтвердження, що він хоч в якомусь сенсі прийнятий Богом як співспадкоємець з Христом. Якщо в нашому серці немає любові до братів і лагідної, доброзичливої любові до всіх людей, і навіть до тварин, ми не маємо духа, який допомагатиме нам чинити жертви, обов'язкові за теперішніх умов. Для таких тільки питанням часу буде, коли сила гордості чи марної слави, зупинивши їх на дорозі самопожертви, зламає їх, і самолюбство повністю запанує над ними. Ми повинні тримати закон у нашому розумі. Але хоча наш розум досконалий, ми виявляємо недосконалість тіла, яка стримує нас від чинення того, що ми хочемо чинити. Отож ми потребуємо повноти, яка є в Христі. Ми віримо, що Бог прийме добрі наміри серця, розуму, замість зараховувати нам недосконалість нашого тіла.

НЕОБХІДНІСТЬ НАПАДУ І ЗАХИСТУ В БОРОТЬБІ

Бог хоче, щоб ми пильнували за підтвердженнями Його волі та мали користь від усіх випробувань, яким Він дозволяє приходити на нас в нашому щоденному житті, покірно приймаючи всяку дисципліну. Маючи цього духа, ми будемо проваджені від благодаті

до благодаті і від перемоги до перемоги. Лише стояти і битися у захисті є дуже виснажливо і не дає жодної перемоги. Щоб здобути перемогу, ми повинні не лише вкласти на себе усю Божу зброю, але ми повинні бути героями в битві і атакувати пожадливість очей та тіла, життєву пиху і всіх ворогів праведності та чистоти.

Любов – любов до Господа, до правди та праведності – мусить надихати нас, інакше ми ніколи не здобудемо перемоги. Любов берегтиме нас вірними аж до смерті і зробить нас відповідними для спадщини святих у світлі. Де палка любов керує серцем, це означає, що серце є повністю підкорене Господу, а це означає, що дев'ять десятих боротьби вже виграно. Але навіть тоді, як говорить апостол Юда (Юди 21), ми повинні берегти себе в Божій любові, пильності, молитві та ревності; а де рясніє любов, там зарясніє благодать.

Ми бережемо себе в Божій любові через старання завжди робити те, що приємне Йому. Він може любити лише досконалість, а для нас неможливо бути досконалими. Однак Він розуміє, що наші слабкості походять не з волі, а з тіла, і приготував для нас Заступника, до Якого ми мусимо приходити, якщо чинимо гріхи. Таким чином ми бережемо себе в любові Божій і ступаємо слідами Ісуса. Коли наші стопи можуть зійти з дороги, ми маємо дорогоцінну кров Ісуса, яка очищає нас. Коли ми матимемо наші нові тіла, то постійно перебуватимемо в Його любові і завжди будемо подобатися Йому, тому що ми не матимемо жодної тілесної вади, яка б затьмарювала досконалість нашої волі.

ОСТЕРІГАЙМОСЬ САМОЛЮБСТВА

Самолюбство є найбільш певною причиною відділення від Божої любові. Коли ми посвятилися Господу, і Він прийняв нас як нові створіння в Христі і зачав нас святим Духом, то це було наслідком того, що ми зреклися себе. Якщо в якийсь момент ми повертаємося назад, щоб ходити за тілом, ми відступаємо від нашого посвячення. Це може проявитися різними способами: в лінивстві замість ревності, в недбалості замість обачності, в самолюбному

почутті заздрісного духа або в гніві, ненависті, незгоді. Все це великою мірою є від старого створіння – поганого стану, від якого, як ми думали, ми втекли. Пропорційно тому як старе створіння тріумфує, Нове створіння падатиме, і таким чином ми поступово перестанемо перебувати в Божій любові. Цей поганий стан перешкоджатиме нам берегти себе в Божій любові, що означає берегти себе в належному стані щодо Бога та Ісуса. Ми повинні прикладати зусилля і, якщо можливо, всіма способами чинити більшою нашу жертву для Господа і братів.

Щодня і щогодини ми можемо берегти себе у Господній любові через слухняність принципам праведності, вірність нашій угоді та

зростаючу любов до них. Ми повинні радіти в кожному життєвому випробуванні – в його пробах, труднощах, смутку, розчаруваннях – не менше, ніж в його задоволеннях, якщо через якийсь або усі ці засоби Господь навчатиме нас і даватиме нам ясніший погляд на наші недоліки і ще ясніший погляд на той досконалий закон свободи і любові, який Він встановив і якому вимагає повністю та віддано підкорити наше серце.

В такому вірному послуху правді та ревному старанні підкорятися її принципам, цей шлях і правда стають дедалі ціннішими, і ми з готовністю і з радістю ведені стежками праведності та миру – до вічного життя.

R4849 (1911 p.)

СЛАВА СОЛОМОНА

1 Цар. 10: 1-10, 13

*«А тут ото Більший, аніж Соломон!» –
Матвія 12: 42*

Соломон знаходився у всій своїй славі, коли його відвідала Цариця Шеви на двадцятому році його царювання, коли йому було близько сорокарків. Його слава, як найдивовижнішого монарха на землі, не лише зробила його знаменитим серед малих народів, які оточували Ізраїль, але й поширилася до найдальших закутків тогочасного цивілізованого світу. Відвідини царицею Шеви говорять про те, як високо цінилися в ті дні вченість, мудрість та знання. Вона сама, мабуть, була непересічною, блискучою жінкою, тому цариця забажала переконатися, чи те, що досягло її вух про великого царя Ізраїлю, могло бути правдою.

Вона прибула, щоб задати йому важкі питання не лише, як можемо здогадуватись, з загадками, як це було популярним на Сході, але, мабуть, також, щоб розпитати про науки, мистецтво, і, можливо, поставити питання стосовно мудрого урядування. Але навіть цим не обмежились її розпитування, а сягнули, мабуть, також релігії, як наводить на думку перший вірш, бо вона не лише чула про його мудрість, але й пов'язувала її з «іменем Господа». Мабуть, вона правильно зіставила в своєму розумі велич, мудрість та багатство

Соломона з якимось особливим божественним благословенням. Разом з його славою розійшлася, мабуть, також, історія про те, що Соломон обрав мудрість, і про Господні обітници для нього.

В попередніх лекціях ми побачили, що досі в своїй кар'єрі цар Соломон мав милість у Бога, і що приблизно в той час Бог з'явився йому вдруге, щоб застерегти проти небезпек його високого становища. Випадок, про який згадує наша лекція, – візит цариці з далекого Півдня, щоб поспілкуватися з ним і дізнатися дещо про його Бога, через Котрого це велике благословення прийшло на народ Ізраїлю, – мав би надихнути Соломона новим інтересом до свого Бога та своєї релігії і мав би викликати в нього бажання поширити знання про Господа скрізь серед віддалених народів. Однак бачимо, що замість обрати правильний шлях шанувати Бога, служити Його справі, благословити Його народ Ізраїлю та навчати довколишні народи, Соломон обрав хибний шлях самовдоволення та гріха.

Здається, що Соломон сам сподівався прибуття людей з далеких країн завдяки Господньому благословенню для себе, і в своїй молитві при посвяченні храму згадав про це, охоче приписуючи честь та славу Богу і про-

сячи благословення для «чужинця, що він не з народу Твого, Ізраїлю, і він прийде з далекого краю ради Ймення Твого, бо почують і вони про велике Ім'я Твоє, і про сильну руку Твою та про витягнене рамено Твоє, і прийде він і помолиться в цьому храмі» (1 Цар. 8: 41, 42). У всьому цьому Соломон дуже гарно, скромно і як слід віддає належне Богу за свою мудрість та велич. Однак в його випадку вплив успіху був таким згубним, що коли він досяг найбільших можливостей в доброму напрямку, він покинув Господа та Його справжню мудрість.

(2-5). Шева, батьківщина цариці, знаходилася в південній Аравії, відомій на той час своїми велетенськими багатствами і, перш за все, своїми пахощами. З них цариця привезла царський дарунок царю Соломону, додавши також прянощі з Індії. Згідно з десятим віршем, кількість багатств, прянощів, дорогоцінних каменів та пахощів була дуже великою – вартість самого золота підраховують на три мільйони доларів. Навіть якщо ця сума золота здається казковою сьогодні, то її правдивість підтверджує історик Ровлінсон, котрий каже: «Страбо стверджує, що сабеї були неймовірно багатими і вживали золото та срібло найбільш марнотратним чином на вміст будинків, на посуд і навіть на стіни, двері і на покрівлю своїх будинків».

Прагнення царицею мудрості є очевидним з факту, що вона везла такий дорогоцінний скарб, так далеко, на верблюдах, та ще й, мабуть, пустинню, де на неї могли напасти грабіжники бедуїни. Її пошуки мудрості були заслужено винагороджені. Вона поспілкувалася з Соломоном про все, що було в неї на серці (на думці), і вона отримала щедрю винагороду – отримала відповідь на кожне запитання, побачивши храм, збудований на славу Богу, особистий палац Соломона, який щойно був завершений, вишукане убранство його покоїв та чудовий коридор, що вів з палацу до храму (Див. 2 Цар. 16: 18). Заключний вираз п'ятого вірша відповідає за значенням загальноживаному виразу наших днів «перехопило подих», що вказує на надмірне здивування.

(6-8). За словами цариці, хоча вона була

дещо скептично налаштована до свого приходу і вірила лише наполовину тому, що їй доводилося чути, однак їй не сказали і половини того, що вона тепер побачила і почула, даючи свідоцтво Соломоновій мудрості та достатку. Уся віддана нею шана свідчить про те, що вона оцінила мудрість Соломона навіть більше, ніж його багатство та велич, так що майже заздрила його слугам, котрі постійно були з ним, були благословенні мудрістю та вдячними словами, які виходили з його уст.

(9). Її найвища похвала та данина царю записані в дев'ятому вірші, де надзвичайну славу та мудрість Соломона вона приписує любові Господа до Ізраїлю. Цим вона показує, що вона мудра жінка, бо пов'язує Господнє благословення та милість для Соломона з метою показати справедливість та утвердити праведність в Його народі Ізраїлю. Для царя Соломона було б добре нахилити своє серце та пристосувати життя до цих слів мудрості цариці Шеви.

(10, 13). Завершивши відвідини і давши свої подарунки, вона отримала у відповідь дарунки від царя Соломона. І хоча не згадано скільки і які дари були їй дані, вони, мабуть, були такої ж, а то й більшої вартості, ніж принесені нею для нього, бо звичаєм в країнах сходу з боку царів та вельмож є давати дарунки один одному згідно з своїм багатством, а Соломон, безперечно, був заможніший від цариці.

Ми не можемо застосувати цю лекцію про відвідини царицею Шеви царя Соломона краще, ніж її вже застосував наш Господь (Мт. 12: 42). Як ми вже помітили, наш Господь Ісус був «більший, аніж Соломон», – бо позаобраз є більшим від образу. Він є уособленням мудрості, справедливості, праведності, і у Його руки Бог віддав багатства благодаті, слави, честі та панування. Коли царство буде Господнім і Він буде правителем між народами, всі кінці землі спам'ятаються і повернуться до Нього (Пс. 22: 28, 29). І коли вони стануть свідками слави Христа, величі Його царства під усіма небесами, величності церкви – справжнього завершеного та прославленого храму, – величі усіх Його служителів та слуг, вони,

разом з царицею Шеви з Півдня, погодяться, що їм ніколи не сказали навіть половини: що їм і не снилося таке надзвичайне і чудове царство, яке Бог встановить між людьми і про яке ми молились: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» і т.д. Про Новий Єрусалим написано: «І народи ходитимуть у світлі його, а земські царі принесуть свою славу до нього». Охочі і слухняні, вони принесуть свою шану, багатства, прянощі і пахощі (молитви і добрі діла), і це буде прийнято від них. Взамін вони матимуть від Більшого, аніж Соломон, багатства Його благодаті, що міститиме божественну милість та вічне життя (1 Цар. 10: 24; Об. 21: 24).

Ми можемо застосувати лекцію також (хоча не як позаобраз) до Євангельської церкви цього віку, яка вірою дивиться вперед і сподівається великого царства і слави Господа Ісуса ще перед тим, як прийде час статися співпадкоємцями з Ним в тому царстві. Ми, котрі були далеко, почувши про Божу благо-

дать в Христі, були приведені кров'ю Христа через віру і почули «красні слова життя», побачили очима віри те, «чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, [бо] те Бог приготував був тим, хто любить Його». Ми це прийняли і визнали і далі визнаємо, що нам ніколи не сказали навіть половини про багатство божественної благодаті в нашому Господі. Більше того, ми представили Йому все, що ми мали, і все, чим ми є, – наші найкращі бажання і наміри, наші найкращі зусилля, наші засоби, наші можливості, нашу службу. Шляхом нашої угоди ми поклали це до Його ніг, Він прийняв це і зробив нас Своїми слугами для вжитку і розподілу цього в Його імені. Крім того, Він передав нам благословення, які належать не тільки до цього життя, яке є зараз, але й до того, яке має прийти.

Отримавши таку благодать, не сумуймо, але з довір'ям ухопімось радості (хоча й страждаємо з Ним для праведності) і міцно тримаймось її до кінця.

R2067 (1896 p.)

СУБОТНІЙ ДЕНЬ

Сім є вельми знаменним числом в Біблії – в усьому, що стосується божественного задуму. В першому розділі Книги Буття суботній день згадується образним чином, коли йдеться про сьому епоху Божого творення нашої землі – виведення ладу з хаосу. Та суботній день стався обов'язковим для будь-кого аж при Сінаї, коли закон був даний Ізраїлю на двох таблицях з каменю. Після того, як Угоду Закону вчинено з одним народом (Ізраїлем) і не вчинено з жодним іншим, вимоги цього закону щодо суботи стосуються лише цього народу. Це не означає, що відкласти якийсь час для відпочинку було корисно лише для юдея, і що особливий сьомий день, присвячений Богу, був би збитковим усім людям. Це лише означає, що Бог увійшов у стосунки угоди тільки з одним народом і тільки їм Він розповів Свою волю, Свій закон, слухняність якому Він поклав за основу благословення, які Він обіцяв цьому народу. Немає жодної причини ставити під сумнів важливість Четвертої Заповіді Юдейського закону. Вона виразно наказує, що сьомий день тижня має

бути для юдея днем відпочинку, в якому не слід робити жодної роботи в жодному вигляді – ані батькові, ані дитині, ані наймиту, ані слугі, ані чоловікові, ані жінці, ані воліві, ані ослові чи будь-якій істоті, придбаній юдеєм. Це був день відпочинку – чистий і простий. В той день не наказувалося богослужіння – не тому, що Богу було б не до вподоби богослужіння в той день або в якийсь інший день, а тому, як ми це побачимо далі, що була певна причина, пов'язана з цією справою, яка стосувалася не богослужіння, але відпочинку. Вимогливість цього закону до юдеїв цілком засвідчує факт, що одного разу, з божественного наказу, одного чоловіка було вкаменовано на смерть лише за те, що він збирав хмиз в суботній день. Тому зрозуміло, що закон, даний Ізраїлю в цій справі, означав саме те, що він говорив в букві.

Деякі вважають, що в Новому Заповіті Ісус навчав поблажливості в справі виконання суботи, але це цілком хибне уявлення. Ісус, народжений як юдей, «народжений під

Законом», був так само зобов'язаний виконувати цей Закон в кожній його букві, як будь-який інший юдей. І Він, звичайно, не порушував цей обов'язок навіть в найменшій мірі. Книжники та фарисеї в багатьох подробицях відійшли далеко від справжнього духа Закону. Їхні традиції, представлені в теперішньому часі їхнім Талмудом, намагалися пояснювати закон, але насправді, як часто казав Ісус, робили його безвартісним, беззмістовним, абсурдним. Наприклад, згідно з традиціями старших, вважалося порушенням суботи, якщо хтось, голодний, розтирав зерна пшениці в долонях, відвіював полови та їв зерно – як учні робили однієї суботи, йдучи пшеничним полем. Фарисеї звернули на це увагу і вимагали від Ісуса докорити учням, бо, на їхню думку, ця проста дія була вчинком – працею – збиранням, молоченням і відвіюванням. Ісус заперечив цьому безглуздому тлумаченню закону і Своїми аргументами довів кожному охочому вчитися, що вони помилково зрозуміли божественний намір – хибно зрозуміли закон про суботу. В кількох випадках Він зцілив хворих у суботній день. Справді, більшість зцілень, вчинених Ним, сталися саме в той день, чим фарисеї дуже обурилися, вважаючи, що Він, роблячи так, ламає закон. Ми не думаємо, що Ісус робив ці чудеса, щоб дратувати фарисеїв. Швидше треба розуміти, що їхній суботній день зображував велику суботу благословення та зцілення – позаобразну суботу майбутнього – період Тисячолітнього царювання і зцілення всіх земних смутків.

Ісус виразно вказав книжникам та фарисеям на те, що вони помилково трактують зміст божественної постанови, що Бог не створив людину лише для того, щоб вона виконувала суботу, але що Він вчинив суботу для людини, тобто в інтересах людства. Тому все, що потрібно для підтримки людини, є законним в суботній день, яким би трудомістким це не було. Ісус продовжив думку далі і вказав Своїм слухачам на абсурдність їхнього становища – бо, сказав Він, якщо хтось з вас матиме вола або осла, що впаде в яму в суботній день, то чи ж ви залишите його помирати і цим зазнаєте втрати, а також дозволите тварині страждати?

Безперечно, вони так не зроблять, і, безперечно, будуть виправдані тим, що допоможуть будь-якій істоті вийти з клопотів в той день. Тоді, каже Ісус, якщо так багато можна зробити для німого створіння, то чи не вважався б добрий вчинок милосердя та допомога людині слухним в суботній день?

СЬОМИЙ ДЕНЬ ДАЛІ Є СУБОТОЮ

Багато християн робить помилку, вважаючи, що Угода Закону, яку Бог вчинив з Ізраїлем, припинилася, проминула. Навпаки, як каже апостол, «Закон панує над людиною, поки вона живе». Юдейський закон зобов'язує юдея сьогодні так само, як його батьків за днів Мойсея. Лише смерть могла звільнити юдея від цієї Угоди Закону, аж, врешті, у відповідному в Бога часі, вона буде розширена і стане тим, що Бог через пророка називає Новою Угодою – Новою Угодою Закону. Це відбудеться одразу, як Посередник Нової Угоди буде піднятий з-посеред народу. Цей Пророк буде схожий на Мойсея, але Він буде більший – буде позаобразом. Цим пророком буде прославлений Христос – Ісус, Голова, і скомплектована церква, про яку часто кажуть як про членів Його тіла і називають інколи нареченою, дружиною Агнца. Цей позаобразний Посередник (Дії 3: 22, 23) під Новою Угодою Закону, яку Він в той час запровадить, допомагатиме юдеям (і всім, котрі прийдуть до згоди з Богом через Нього) повернутися до людської досконалості, в якій вони будуть здатні виконувати божественний закон досконало в кожній подробиці. Цей великий Посередник, Месія, протягом тисячі років виконуватиме цю велику працю.

Цей Посередник ще не скомплектований. Голова увійшов у славу багато століть тому, але тіло, церква, чекає повноти членства і зміни воскресіння – щоб статися «подібними до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» і ділити Його славу та Його працю.

Водночас Угода Закону є далі в силі для кожного юдея; проте вона не є в силі для нікого окрім юдеїв, як ніколи не була в силі для жодного іншого народу. Протягом вісімнадцяти століть – між смертю Христа і запровадженням Нової Угоди – Ісус, як вели-

кий Первосвященик, приносить «кращі жертви», згадані св. Павлом (Євр. 9: 23) і описані в образі в Левит 16. Першою частиною жертви великого Первосвященика було жертвоприношення людського тіла, яке Він взяв з цією метою, коли стався плоттю, – «тіло [Ти] Мені приготував» для «перетерплення смерті» (Євр. 9: 5; 2: 9). Другою частиною Його «кращих жертв» є жертвоприношення Його містичного тіла – церкви. Ця праця відбувається від П'ятидесятниці. Для посвячених, котрі наближаються до Отця через Нього, Він стає Заступником. Він приймає їх як Своїх членів на землі, і їхні страждання відтоді є Його стражданнями до такої міри, що Він міг сказати про них Савлові з Тарсу: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?», «Я Ісус, що Його переслідуєш ти». Оскільки вони прийняті як Його представники в плоті, їхні вади є закриті заслугою їхнього Заступника, вони є зачаті Небесним Отцем від Святого Духа, щоб бути членами нового створіння – духовним тілом Христа, для якого Він є Головою.

Ми вже зауважили, що суботній день є повністю в силі, і виконання його є обов'язковим для юдея і не є обов'язковим для інших націй. Нам слід скоректувати цей вираз зауваженням, що дехто помилково намагається бути юдеєм і ввійти під розпорядження Угоди Закону як виконавець суботи і т.д. Св. Павло спостеріг таку тенденцію ще в свої дні. Зверніть увагу на його слова до християн в Галатах, які були з природи язичниками, а не юдеями. Він каже: «Скажіть мені ви, що хочете бути під Законом: чи не слухаєтесь ви Закону?». «О, ви нерозумні галати! Хто вас звів?» Далі він намагається показати їм, що юдеї є в рабстві свого закону і ніколи не можуть здобути вічне життя під ним, доки Мойсеєва Угода Закону остаточно не перейде в Месіанську Нову Угоду Закону. Його аргумент для них полягає в тому, що коли юдей не може здобути життя, виконуючи цей закон, то було б безглуздо для язичників думати, що вони можуть здобути божественну милість та вічне життя, тримаючись цього закону. Він каже: «Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним». Єдиний шлях отримати виправдання в Божих очах є через

прийняття Христа і через повне посвячення бути Його учнем, приєднавшись до Нього в Його угоді жертви, як написано: «Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною» (Пс. 50: 5), а також, «Благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приемну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12: 1).

ХРИСТІЯНИ ТА СУБОТА ЗАКОНУ

Св. Павло зовсім не мав на увазі, що християни не повинні старатися виконувати божественний закон, а лише те, що вони не повинні входити під нього як під угоду, ані не думати, що, намагаючись протистояти Угоді Закону, вони здобудуть або втримають гармонію з Богом і здобудуть нагороду вічного життя. Навпаки, і він це стверджує багатьма словами: «щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом [тобто згідно з тілом], а за духом [тобто згідно з духом]» (Рим. 8: 4). Його думка однозначна. Декалог ніколи не був даний християнам, але цілком слушно, щоб християни озирались на цей Декалог, бачили дух його вчень і намагались пристосовувати своє життя до нього в кожній подробиці.

Але що таке дух Декалогу? Наш Господь Ісус представив це виразно: «Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Люби свого ближнього, як самого себе!» Св. Павло каже, що наш Господь не лише виконував цей закон, але й розширив його, тобто показав, що він має ширші межі, ніж юдеї думали про нього, – довжину і ширину, висоту і глибину, які перевищували можливості деградованого людства виконувати його. Більше того, апостол стверджує, що наш Господь Ісус зробив цей закон поважним. Юдеї, пробуючи виконувати божественний закон більш ніж шістнадцять століть, мали причину сумніватися в тому, чи хтось міг виконати його шляхом, задовільним для Бога. Але те, що Ісус виконував його досконало і що Бог був задоволений таким виконанням, зробило закон шанованим – довело, що він не був необґрунтованою вимогою, не перевищував

можливості досконалої людини.

Ісус показав дух, тобто глибше значення, кількох заповідей; наприклад, заповідь «Не вбивай», за Його словами, буде порушена, якщо хтось розгнівається і виявить в якійсь мірі образливого або злочинного духа (Див. також 1 Івана 3: 15). Заповідь про перелюб, як стверджує Господь, може бути зламана розумом навіть без явного вчинку: звичайне бажання вчинити перелюб, коли б для цього трапилася нагода, було б зламанням духа цієї заповіді. Власне це ширше уявлення про Десять Заповідей, каже апостол, більш здатні оцінити християни, аніж свого часу юдеї, завдяки отриманому зачаттю святим Духом. Це і є найвище уявлення про божественний закон, який виконується в нас (християнах – послідовниках Ісуса), котрі ходять в житті не за плоттю та її бажаннями і потягами, а за духом – духом божественного закону, духом, який Отець послав в наші серця, – бажанням бути схожим на Того, Хто є джерелом любові та чистоти.

ДУХ СУБОТИ

Є ще друге, глибше значення інших заповідей, аніж його розуміли юдеї. Так є у випадку четвертої, яка зобов'язує триматися сьомого дня – дня відпочинку, тобто суботи. Слово «субота» означає відпочинок, і її глибшим, тобто позаобразним значенням для християнина є відпочинок віри. Юдею, неспроможному виконувати Мойсеїв закон і неспроможному, отже, здобути вічне життя під Угодою Закону, було сказано втікати до Христа. Ставши мертвим для Угоди Закону через повну відмову від неї, він був привілейований увійти до членства в Христі – стати учасником угоди жертви. За це йому був обіцяний відпочинок від закону та його осуду, бо «немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі», адже заслуга Христа покриває недоліки усіх тих, котрі намагаються ходити Його слідами, і божественний Дух та Слово дають їм запевнення божественної милості, яка впроваджує їх у мир з Богом через нашого Господа Ісуса Христа – впроваджує їх у відпочинок. Тому апостол каже: «Бо до Його [суботнього]

відпочинку входимо ми, що ввірували» (Євр. 4: 3).

Більше того, апостол звертає увагу на те, що хоча ми входимо в відпочинок віри зараз, через віру в Христа і слухняність Йому, християни мають ще більший відпочинок, який чекає їх після їхнього воскресіння, коли вони ввійдуть до Господа, – відпочинок, досконалість на духовному рівні, здобутий, як каже апостол, через воскресіння, – «сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне».

П'ЯТДЕСЯТИЙ ДЕНЬ І П'ЯТДЕСЯТИЙ РІК

Ми маємо нагадування, що Ізраїль мав дві системи Сабатів – суботні дні і суботні роки. Суботні роки починали рахуватися навесні. Вони множилися на сім. Сім раз по сім днів (сорок дев'ять днів) вели нас до ювілейного дня, п'ятдесятого дня, який називали П'ятидесятниця. Навряд чи потрібно звертати увагу на виконання позаобразу цього. П'ятидесятниця ніколи не виявляла свого справжнього значення, аж Господь, «первісток серед покійних», встав з мертвих. Відтоді негайно почався відлік сім раз по сім плюс один, і на п'ятдесятий день святий Дух був вилитий на всіх тих «справжніх ізраїльтян», котрі, вже посвячені, чекали в горниці, щоб позаобразний Первосвященик вчинив убогання за їхні гріхи і вилив на них святого Духа на доказ їхнього повернення до божественної милості. Вони одразу мали мир з Богом, одразу ввійшли в відпочинок, одразу збагнули, що вони діти Божі, зачаті святим Духом, щоб у властивому часі статися співпадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом. Хіба ж не правда, що впродовж всього цього Євангельського віку усі, котрі йдуть слідами Ісуса та Його учнів, котрі відкидають гріх, довіряють Ісусу і повністю посвячують Йому своє життя, набувають святого Духа і схожим чином входять в Його відпочинок? І лише ті, котрі ввійшли в цей відпочинок і радість святого Духа, можуть повною мірою оцінити дану річ.

Гляньмо тепер на суботній рік. Кожний сьомий рік земля мала відпочинок. Сім раз

по сім (сорок дев'ять) вели їх до п'ятдесятого року, тобто Року Ювілею. В тому році були скасовані всі борги і кожен ізраїльтянин вертався до власного спадку. Це був рік відпочинку, миру, радості. Цей Ювілей зображує славні Часи Реституції царства Месії, які, як віримо, є поруч, у дверях. Коли ці часи будуть запроваджені, всі вірні послідовники Ісуса досягнуть небесного стану, щоб назавжди бути з Господом. Їхній відпочинок (виконання суботи) досягне своєї повноти, своєї досконалості, і впродовж цього позаобразного Ювілею благословення божественної милості поступово поширяться на весь світ, щоб кожне створіння, яке прагне прийти до згоди з Богом, могло увійти в відпочинок, який Бог передбачив для нещасного, стогнучого створіння через великого Відкупителя.

ХРИСТІЯНСЬКА НЕДІЛЬНА СУБОТА

З того, що ми вже побачили, зрозуміло, що Бог не наклав жодних суботніх зобов'язань на християнина – ані відносно сьомого дня, ані будь-якого іншого дня тижня. Однак Він подбав для нього про відпочинок в Господі, який образно представлений юдейським суботнім днем. Чи ми запитуємо, в який день ми повинні святкувати цей відпочинок? Відповідаємо, що ми повинні бути в цьому стані серця – стані радості, відпочинку, миру в Господі та Його завершених праці – кожен день. Отже, християнин, замість того, щоб мати суботній день відпочинку, як мав юдей, має постійний відпочинок – щодня. Окрім того, щоб бути відпочинком лише для його тіла, цей день є чимось кращим – відпочинком для його душі, відпочинком для всієї його істоти. Він може мати його, де б він не був – вдома чи закордоном, на суші чи на морі, бо «скільки днів його, стільки буде його відпочинок». Ось такий духовний позаобраз для духовного ізраїльтянина на основі суботи закону, даного природнім ізраїльтянам. Хто займається грою слів на рахунок дня суботи юдеїв, той виразно показує, що він не зрозумів, ані досі не оцінив – повною мірою – прообразну суботу, про яку Бог подбав для духовного Ізраїлю через Христа.

Та чи не є обов'язковим для християнина

вважати один день в тижні священним для Господа? Так, відповімо ми, християнин має такий обов'язок як жодна інша людина в світі. Він зобов'язаний своєю Угодою Господу вважати кожний день священним для Господа. Кожен день він має любити Господа, свого Бога, усім своїм серцем, усім своїм розумом, усією своєю істотою, усією своєю силою; кожен день він повинен любити свого ближнього як себе самого. Намагаючись в міру своїх можливостей підпорядковуватися цьому духу божественного закону і усвідомлюючи, що кров Ісуса Христа, нашого Відкупителя, очищає нас від усякої недосконалості (яка виступає проти наших намірів), ми можемо постійно відпочивати в мирі і радості Господа. «Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували».

Немає жодного дня тижня, даного в наказовому порядку духовному ізраїльтянину стосовно фізичного або розумового відпочинку: цей останній вони можуть мати завжди, а перший можна визначити людськими розпорядженнями на той чи на інший день. Християнину наказано підкорятися існуючим законам в усіх справах, які не є суттєвими, не є справою сумління.

ПРАВИЛЬНЕ ЗАСТОСУВАННЯ СВОБОДИ

Пам'ятаймо, однак, що наша свобода в Христі є свободою від тягара та осуду гріха і смерті. Не думаймо надто про свободу від юдейських обмежень щодо суботнього дня, ані не переймаймось надто фактом, що жоден інший день не був даний як наказ християнам в Біблії. Радше вважаймо цю свободу менш значущою і важливою, ніж наша свобода від влади гріха та смерті.

Якщо той чи інший день виділений законодавством, то дотримуємось його постанов. Підкоряємось кожній постанові людей. В християнських землях загально законом відводиться на це перший день тижня. Чи ж будемо ми ігнорувати цей закон і вважати, що оскільки Бог не давав нам такого закону, то ми можемо мати свободу бути зайняті справами і т.д.? Аж ніяк. Радше, навпаки, радіймо, що є закон, який виділяє один день з семи для

відпочинку від справ і т.п. Використовуймо цей день так розумно і правильно, як ми тільки можемо для нашого духовного будування і для допомоги іншим. Яке благословення ми маємо від такого порядку! Як зручно внаслідок цього збиратися разом для віддавання шани, хвали, для вивчення божественного Слова! І якщо земні закони передбачають більш ніж один суботній день (відпочинку) в тижні, ми можемо лише радіти, бо це дає нам набагато більше нагод для духовного відсвіження та спілкування.

Також наше знання про свободу, яку ми маємо в Христі, не слід вживати так, щоб це могло бути спотиканням для інших. Наше дотримання суботи, як це велить закон країни, повинно бути якомога повнішим – до останньої букви, – щоб про нашу добру поведінку не лихословили – щоб наша свобода в Христі і воля від Мойсеєвого закону не вважалася хибно як дозвіл займатися справами або утіхами, але як привілей та нагода віддавати шану і служити Господу, а також будувати братів в найсвятішій вірі, «раз переданій святим».

ХТО ЗАМІНИВ СУБОТНІЙ ДЕНЬ?

Часто ставлять запитання: – Хто змінив суботній день на неділю? Властива відповідь така, що ніхто не змінив. Сьомий день (субота) є так само обов'язковим для юдея, як раніше.

Перші християни дотримувались сьомого дня довгий час, бо таким був закон краю, який давав їм сприятливу нагоду збиратися для прославлення, молитви і вивчення Божого Слова.

До того ж те, що Ісус встав з мертвих першого дня тижня і що Він зустрічався з ними в той день, підштовхувало їх зустрічатися знову і знову першого дня з надією, що Він з'явиться ще раз. Так поступово стало звичаєм для них зустрічатися в той день для християнського спілкування. Таким чином, наскільки нам відомо, християни дотримувалися першого дня і сьомого дня тижня досить довго, але жоден не вважався обов'язковим – як залежність. Обидва дні були привілеєм, і, як інші дні тижня, використовувались, коли на це дозволяли обставини, для хвали Бога і будування один одного в найсвятішій вірі – так само як Божий народ робить, або ж повинен робити, тепер, сьогодні.

Хіба ж не кажуть нам, що папа свого часу вирішив, що перший день тижня християни повинні святкувати як християнську суботу? Ми відповідаємо, що це цілком можливо, але ні папи, ні будь-яка істота, і навіть апостоли, не мали права щось додавати до Божого Слова або віднімати від нього. Св. Павло особливо перестерігав церкву проти потрапляння в рабствоюдейських звичаїв святкувати новомісяччя та суботи, мов би вони були обов'язковими для християн. Син Божий зробив нас вільними – справді вільними. Але наша свобода від Угоди Закону Ізраїлю дозволяє нам більше і краще дотримуватися власне духа божественного закону щодня, щогодини, і представляти наші тіла живою жертвою, святою і прийнятною для Бога через заслугу нашого Відкупителя.

R5026 (1912 р.)

ПЕРЕМОГИ ДАВИДА

2 Сам. 10: 8-19

«Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись?» – Пс. 27: 1.

Хоча є правдою, що Давидове царювання було переважно чередою війн з рідкими проміжками миру, слід зауважити, що ці війни не були агресивними, ані завойовницькими, але завжди оборонними. Хоча політика Давида стосовно довоколишніх народів була мудрою і доброю, вони не були так само налаштовані до Ізраїлю. Вони заздрили тому, як зростає міць та

добробут Ізраїлю, і, підштовхувані цим, чинили напади, яким Давид був зобов'язаний давати відсіч як вірний та відданий слуга Господнього народу. Наміром цих народів було знищити або прогнати вибраний Господній народ, тому єдиним правильним шляхом для Давида було воювати.

Хоча написано, що «блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть», написано також, що «благословенний Господь, моя ске-

ля, що руки мої Він навчає до бою, пальці мої до війни!» З цього виразно виникає, що існує така річ, як ганебний мир, – мир, що виникає з байдужості до принципів праведності та правди, мир, який дорого коштує і який ганебно підтримувати. З іншого боку, слід пам'ятати, що жоден бій не є справедливим, якщо Господь не дає сили і не навчає наші руки війни і наші пальці – воювати, якщо цей бій не є Господньою сутичкою, щоб зберегти Його честь, утвердити принципи Його праведності та захистити Його справу і Його народ. Під час образної юдейської епохи власне так робили – належним чином, тілесною зброєю, але під час епохи Божого духа нам сказано, що «зброя... нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь» (2 Кор. 10: 4). Щаслива та людина, яка завжди здатна збагнути, що Господня міць та вміння є дані їй тоді, коли з героїчною християнською стійкістю, як добрий воїн хреста, вона йде вести добрий бій віри проти сил темряви, що міцно укріпилися з усіх боків. Лише так вона справді може здобути нагороду, обіцяну переможним воїнам хреста (Об. 2: 7, 11, 17, 26, 28; 3: 5, 12, 21), а також благословення, гарантоване миротворцям, бо славний мир, здобутий доброю боротьбою віри, це – блаженний мир, це – мир, що ґрунтується на певній основі вічних принципів того, що правильне. Але будьте обережні, християни, щоб ви ніколи не йшли до бою без переконання, що цей бій є Господнім. Мов Давид, запитайте: – Господи, чи йти мені у бій? (1 Сам. 23: 2, 4; 30: 7, 8; 2 Сам. 5: 18, 19, 22, 23), а тоді, як він, чекайте відповіді з переконанням, що цей бій – Господній.

Усім, хто знаходиться так у сутичці, чесно змагаючись, – словом, вчинками та, загалом, поведінкою – за правду та праведність, проти всіх, хто чинить опір, ми відповімо словами Йоава до військ Ізраїлю: «Будь мужній, і станьмо міцно за народ наш та за міста нашого Бога, а Господь нехай зробить, що добре в очах Його!» (12 вірш). Якщо бій є Господнім, то він обов'язково буде переможним. «Жди Господа мовчки й на Нього надійся». Хоча війни Давида не велися для завоювань або грабунку, а на захист Божого народу, вони,

однак, принесли, як наслідок, розширення їхньої території, тому тоді вперше виконалася обітниця, дана Аврааму (1 М. 15: 18), що його насіння заволодіє землею від ріки єгипетської до Євфрату. Здобич, взята в їхніх ворогів, також була дуже велика. Це були щити з золота, а також срібний, золотий та мідний посуд. Все це було присвячено Господу і збережено для храму, який Соломон мав збудувати.

Звернувши увагу на справедливість воєн Давида і на дух релігійного запалу, з яким він їх провадив, бачимо, що його пошана до Бога і велике почуття справедливості зазвичай були вельми помітні навіть у незначних справах його життя. Наприклад, коли він переховувався в печері Адуллам, а вороги, филистимляни, таборували поруч, коли він був дуже спрагнений води, а троє з його провідних воїнів, ризикуючи власним життям, проникли крізь лави филистимлян і здобули воду для царя, Давид відмовився пити її, кажучи: «Борони мене, Боже мій, чинити таке! Чи я буду пити кров цих мужів, що ходили, наражаючи життя своє?» Він вважав, що ця вода надто дорого коштувала, щоб її пити, тому він вилив її на землю як приношення для Бога (2 Сам. 23: 13-17; 1 Хр. 11: 15-19). Небагато царів землі вважало б жертву своїх співвітчизників надто дорогою, щоб її прийняти. Вони відчують себе панамі створіння і гордо заявляють про своє право на розкоші, куплені ціною прав та привілеїв своїх співвітчизників, котрих вважають нижчими створіннями і просто змушують їх служити собі. Але не так було з Давидом, чия скромна думка про себе дозволяла йому бути братом кожній іншій людині, і котрий вважав, що тільки Богу належить найвища пошана і належна честь.

Інший приклад гострого почуття справедливості Давида записаний в 1 Сам. 30: 21-25, де Давид дав постанову Ізраїлю, що той, хто під час бою залишиться позаду через фізичну слабкість або ж пильнуватиме майно або дім, повинен мати однакову частку здобичі з тими, котрі пішли до бою. Розповідь про це надзвичайно виразна. Читаємо: «І стали говорити всі люди злі та негідні з тих людей, що ходили з Давидом, та й сказали: Вони не ходи-

ли з нами, тому не дамо їм зо здобичі, що ми відняли, бо кожному дамо тільки жінок його та синів його, нехай відведуть, і нехай ідуть! А Давид сказав: Не робіть так, браття мої, з тим, що дав нам Господь... хто послухає вас у такій речі? Бо яка частина того, хто ходив до бою, то така частина й того, хто сидів при речах, рівно поділять. І сталося від цього дня й далі, і зробив він це за постанову та за звичай для Ізраїлю, і він існує аж до цього дня».

Ця постанова в Ізраїлі є ствердженням певного принципу, який має багато застосувань. Наприклад, дружина, яка дбає про дім, повинна мати однакову частку з чоловіком, який, звільнений від таких обов'язків, має вільний час заробляти гроші. Ось так по праву «вони

є співспадкоємиці благодаті життя», а також життєвих тягарів.

Заголовний текст цієї лекції радить правильний стан розуму для всього Господнього народу, котрий сьогодні веде добру боротьбу віри. Хоча ситуація може здатися загрозливою і небезпечною, хоча множаться вороги і зростає збентеження, він спонукує Господній народ не боятися: «Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись? Господь то твердиня мого життя, кого буду лякатись?» Давид сказав: «Коли б я та не вірував, що побачу благодать Господню на світі між живими! Вповай на Господа! Будь потужен, і май одвагу в серці, і дожидай помочі від Господа» (Кул.).

R2015 (1896 p.)

КОНТРОЛЬ НАД ЯЗИКОМ Є НЕОБХІДНІСТЮ

«Кажу ж вам, що за кожне слово пусте [непотрібне, злісне], яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!» (Матвія 12: 36).

Наш Господь звертався до декотрих книжників та фарисеїв, котрі намагалися «зловити на слові Його» – скористатись мовними особливостями. В своєму намаганні протистояти Йому ці книжники та фарисеї робили все, що могли, щоб Його спантеличити або взяти над Ним верх у Його міркуваннях – навіть вдаючись до того, щоб використовувати аргументи, в які вони насправді не вірили. Але це дуже небезпечний шлях. Незважаючи на те, якою справедливою здається нам наша поведінка в цілому, ми не повинні вдаватися до мовних перекручень з метою підтримати те, що, як ми віримо, мало б бути правдою.

Мабуть, ці фарисеї міркували між собою так: «Ми повинні вживати міцні аргументи, щоб випередити цього назарянина. Він сильний в мові. В кінці суперечки останнє слово має бути за нами, і не треба його боятися». Однак таке становище не виправдовує їхньої поведінки. Оскільки справедливість є основою Божого престолу, будь-яке намагання будь-яким чином використати когось обов'язкового принесе відплату.

З пояснень нашого Господа в різний час про справи язика ми усвідомлюємо, що за

Його днів серед тих, з ким Йому доводилося спілкуватися, були, мабуть, дуже погані умови. Книжники та фарисеї приписували Йому злу силу і казали, що Він є зряддям сатани – що сатана промовляє через Нього і т.д. Спочатку наш Господь казав їм загально, що вони обманюють самі себе. Пізніше Він суворо докорив їм і показав помилковість їхніх аргументів. Стосовно нашого вірша Він сказав, що зі своїх слів вони мають будуть засуджені – що з ними будуть відповідно поводитись: або їх доведеться виправляти в праведності і приводити до істинного реформування, або вони загинуть у другій смерті.

ВЛАДА ЯЗИКА

Людські істоти – єдині земні створіння, які можуть розмовляти – чи то словесно, чи письмово, чи ще якимось. Божий народ все більше усвідомлює мудрість того, що ствердив апостол Яків: що хоча язик є малим членом, однак він найбільш небезпечний з усіх, бо він має широчезний вплив. Якщо людина не грішить своїм язиком, вона – досконала людина (Як. 3: 2). Ми не можемо навіть оцінити можливі наслідки наших слів. Цей вплив може сягнути навіть краю землі. Тому нам слід ретельно зважити на те, що можна казати, щоб визначити, чи наші слова прославлять Бога, чи знеславлять Його, – чи викличуть добрі думки та

спонукання в розумі інших, чи спонукають до лихого.

В Своїй мудрості Бог вважав потрібним так створити нас, щоб наша поведінка сьогодні мала багато спільного з нашим характером завтра. Отож ми постійно або творимо або руйнуємо свій характер. Добре, щоб всі усвідомлювали цей факт. Цей принцип повинні розуміти не лише світські люди, але й християни, бо християни є тепер на випробуванні щодо слави, честі та безсмертя. Тому, нехтуючи дбайливо зважувати свої слова, вони можуть втратити велику нагороду, якої прагнуть.

ДЕНЬ СУДУ

Наш Господь зробив наголос на тому, що кожне пусте слово – кожний бездумний вислів – обов'язково буде братися до уваги в день поррахунку. Що стосується церкви, ми розуміємо, що Святе Письмо навчає, що цей день поррахунку – Євангельський вік. Щоденно ми повинні йти до нашого небесного Отця і казати: «Прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Ми не тільки повинні щоденно давати свій звіт, але в кінці нашого шляху буде загальний підсумок. Під цим ми не повинні розуміти, що в кінці нашого бігу нас шикуватимуть і вияснять на рахунок кожного слова в нашому житті. Ні, кожен з нас, хто стикається з правдою, або буде свій характер, або ламає його, і його характер в кінці випробування визначить його нагороду. Як учень щодня вчить уроки і готується до підсумкового екзамену в кінці року, коли є загальне тестування його знань, так само учні в школі Христа. День за днем Учитель має з нами справу; але в кінці нашого шляху буде підсумок.

Безперечно, кожен з нас має щось, що не подобається Господу, бо ми всі маємо скарб нового розуму в земних посудинах і тому не можемо робити так, як хотіли б. Але ми зобов'язалися служити Господу і бути відданими чинити Його волю. Тому Він має з нами справу сьогодні. При цьому Він перестерігає нас, що язик є дуже важливим членом нашого тіла і що ми повинні бути обережні в тому, як ми його використовуємо, бо

це матиме вплив на остаточне рішення в кінці цього Євангельського віку, коли є відплата. Тоді вирішиться, чи ми гідні найвищої честі – співпадкоємства з нашим Спасителем, – чи, можливо, будемо слугами цього класу або ж будемо негідними життя на будь-якому рівні існування.

ЯК ГОСПОДЬ СПРИЙМАЄ ЛИХОСЛІВ'Я

Зараз також є порахунок з нами. Наш Господь каже, що язик є таким важливим членом, що він представляє наше серце більш точно, ніж будь-що інше. Рука може робити добрий вчинок, однак серце може вельми відрізнятись від руки. Фактично рука може взагалі не виражати істинні почуття серця. Але язик обов'язково вискаже те, що є справді в серці. Тому своїми словами ми щоденно або будуємо, або руйнуємо характер.

Є дух, що жбурляє грікі слова. З точки зору Господа це – убивство. Таким чином в кінці Юдейського віку книжники та фарисеї критикували та лихословили нашого Господа. Хоча на основі знань закону вони знали, що їм доведеться відповідати за свої вчинки, проте вони не признавали факт, що будуть суджені також за свої слова.

Так само буде в судному дні світу – Тисячолітті. Людство вважатиметься відповідальним за роботу язика. Але тоді вони матимуть більш сприятливу нагоду, аніж коли б їх суджено зараз; в той час будуть задіяні сили, які винесуть їм більш скорий суд, тому вони вчитимуться своїх лекцій швидко. Вони відчуватимуть відповідальність за свої слова. «Хто... не знав, а вчинив каригідне, буде мало він битий», але «той, що знав... але... не вчинив» згідно зі своїм знанням, «буде тяжко побитий».

ОСОБЛИВА ВУЗДЕЧКА ДЛЯ ЯЗИКА

Під тиском несподіваної спокуси Господній народ, який зараз є на суді, може зопалу сказати те, що не до вподоби Учителю. Але ми повинні вчитися не говорити бездумно; ми повинні вчитися зважувати наші висловлювання. Оскільки ми – слуги Бога, нам треба завжди зважати на нашу поведінку, щоб ви-

конувати якомога краще свою службу. Ми не тільки повинні мати добру волю робити те, що правильне, але й повинні вгамовувати наш язик. Будь-який обіт або постанову або обмеження, які ми намагаємось накласти на наш язик, можна вважати вуздечкою, з допомогою якої ми є рішучі впровадити себе під повне підкорення волі Бога.

Доки сатана та його демонська зграя мають перевагу, Господній народ робитиме добре, якщо пильнуватиме свої дороги, щоб не грішити своїм язиком. Сатана та його ангели намагаються здолати тих, котрі віддали себе Господу, і впіймати їх на слові. Тому доки ми перебуваємо в їхній присутності, ми повинні бути особливо пильними, щоб вони не впіймали нас у пастку. Як каже псалмист, «накладу я вуздечку на уста свої, поки передо мною безбожний [Злий]».

ВАЖЛИВА ЛЕКЦІЯ ДЛЯ ВСІХ

Хоча наш Господь сказав, що люди дадуть звіт за кожне негідне слово, проте Він мав на увазі думки, які стоять за словами. Його найбільше вразив їхній стан серця. Він знав, що стан серця, виявлений книжниками та фарисеями, принесе їм шкоду.

Серед Господнього народу немає більш важливої речі, аніж те, що вони повинні навчитися бути надзвичайно справедливими. Хоча добре є бути люблячим, ввічливим, великодушним, проте справедливість є самою основою характеру. Усіляка любов та ввічливість, що не базується на справедливості, не є ані задовільною, ані вгодною Господу. В своїх стосунках з іншими Божа дитина не думатиме собі, «що мої ближні дозволять мені взяти в них?», але, «які є права інших, і що мій небесний Отець бажає, щоб я робив?».

Комусь цілком природно визнати особисті права в будь-якій справі, але зіпсута природа не так швидко усвідомлює права інших. Тому один з найважливіших уроків для Господнього народу – навчитися робити іншим те, що вони б хотіли, аби інші робили їм, тобто бути просто справедливими.

Побоюємось, що багато-хто з дорогого Господнього народу ще не збагнув повністю,

що слухняність правилам, які керують новою природою, означає безумовне застосування ними «Золотого Правила» до всіх інших. Вони не повинні робити іншим те, що не хотіли б, щоб інші робили їм. Обов'язок нового створіння – привести тіло в таке підпорядкування, щоб справедливість могла керувати кожним вчинком і словом і, наскільки можливо, кожною думкою. Особа повинна бути справедливою в своїх думках, перш ніж вона може бути достатньо справедливою в своїх вчинках. Хто думає несправедливо, той діятиме несправедливо всупереч протилежним намаганням.

СКАРБ В НАШОМУ СЕРЦІ

Оскільки, як ми вже згадували, церква перебуває на Лаві Божественного Суду, під особистим наглядом нашого Господа, і в Його очах наші слова є мірилом суду, ми не можемо ствердити надто переконливо, якими є фундаментальні принципи, на яких буде виноситися Його рішення. Слова нашого Господа, записані в Матвія 12: 34-36, вказують на те, що серце і розум є під особливим розглядом. Тому яким необхідним є правильний стан серця, щоб слова наших уст були прийнятними для нашого Господа і Відкупителя!

Як стверджує наш Господь, серце є представником характеру, а уста – показником цього характеру. Слово «серце» інколи вживається в Святому Письмі в значенні розуму. З повноти розуму уста промовляють. Добра людина видобуває добрі речі зі скарбниці свого розуму. Але все людство є з природи грішниками, тому всі з природи є до певної міри злими. Бог не визнає нікого, хто є під вироком смерті. Однак серед засудженого роду Адама є досить добрі люди – ті, котрі, незважаючи на недосконалість, під якими вони народилися, і вади їхньої зіпсуті природи, прагнуть бути в згоді з Богом, Котрий є уособленням доброти.

Але ми ніде в Святому Письмі не зустрічаємо нічого, що підтримувало б вчення про повну деградацію – натякаючи, що в людстві немає нічого доброго. Навіть хоча ніхто не є досконалий, проте є деякі, котрі мають, принаймні, добру волю, добрі наміри. Такі видатні характери минулих віків були представлені в

стародавніх гідних – таких як Авель, Енох, Ной, Авраам, Ісаак, Яків, Мойсей, пророки Ізраїлю і т.д., – котрі повністю проявили свою слухняність Богу і свою відданість принципам праведності.

КЛАС, СХВАЛЕНИЙ БОГОМ

Під час цього Євангельського віку також є деякі, котрі є добрими. Серед язичників, а також в християнських землях, є добросерді, доброзичливі люди, котрі не мають злоби, не прагнуть чинити зло, але намагаються робити те, що добре. Однак, щоб мати божественне схвалення в цьому віці, слід належати до тих, котрі приходять до Отця через Ісуса, бо ніхто інший не є прийнятий Богом. Отець не прийме нікого, чиє серце не є щире, хто не має добрих намірів, хто не проявляє відданості Йому і принципам праведності.

Тому усі, про кого ми маємо підставу вірити, що вони є прийняті Богом, зачаті святим Духом, вже не повинні більше вважатися «дітьми гніву, як і інші», але як дім віри. Не дивлячись на слабкості їхньої плоті, вони мають добре серце, інакше Бог би їх не прийняв. В них є постійний конфлікт між новою волею і бажаннями плоті.

Коли ми починаємо розмірковувати про тих, хто має добре серце, то виявляємо, що всі вони мають недосконале тіло – одні мають більше, другі – менше. Чи ж ми повинні відмовитись від боротьби за нагороду, тому що не можемо поводитись досконало? Ні! Господь запевняє нас, що Він дивиться на серце, а не на плоть, що Він влаштував дуже ласкаве приготування через нашого Господа Ісуса, завдяки якому ці недосконалості є очищені. «Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха». Тому всі Його діти можуть приходити з відвагою до престолу небесної благодаті, щоб отримати милосердя і допомогу в кожний час потреби.

ЩО – ДРОВА ЧИ ЯБЛУКА?

Добрі речі, видобуті зі скарбниці серця доброї людини, це – речі, які вона відкладала час від часу. Як каже псалмист про побожну людину, «в Законі Господнім його насолода, і

про Закон Його вдень та вночі він роздумує». Про себе він каже: «Мої очі сторожі нічні випереджують [чекають], щоб про слово Твоє розмовляти» – про закон, повчання – про духа, про ціль цього закону, а не лише про зовнішню форму. Отож ми повинні роздумувати про дух закону Бога. Почуттям нашого серця повинно бути прагнення здобути божественний розум в кожній справі настільки, наскільки це можливо. Усі, котрі щиро прагнуть бути в згоді з Богом і здобути подобу Його характеру, думатимуть про речі, які є добрі, чисті та святі (Пс. 1: 2; 119: 148; Фил. 4: 8).

Якщо хтось думає про добрі речі, то в розумі відкладаються добрі речі. Якщо уста схильні говорити про погані речі, то причина цього в поганих нахилах – розумі, в якому відклалося погане. Що відклалося в розумі, те буде на першому місці, і про це обов'язково буде вестися мова. Поганий скарб виявить себе попри всі зусилля приховати його; схоже добрий скарб виявить себе, бо розум може вмістити лише якусь частину (Лк. 6: 45).

Один батько зауважив, що його син читає книжку. Він знав, що сину ввійшло в звичку читати такі книжки. Отож він кличе хлопця і каже: «Іване, хочу щоб ти висипав яблука он з тієї корзини, а тоді візьми її, йди до дров'яного сараю і набери в неї дров». Син зробив як він сказав. Коли він повернувся, батько каже: «А тепер набери в неї яблук». У відповідь син заперечив, що це неможливо, бо в корзині мало місця для дров і яблук. Тоді батько промовляє: «Оце, власне, те, що ти збираєшся зробити зі своїм розумом. Ти заповнив розум дровами, і якщо спробуєш покласти в нього яблука, то на них вже не знайдеться місця». Те саме є з усіма нами. Якщо ми наповнюємо свій розум жартами, безглуздими висловлюваннями і т.д., то не зможемо наповнити його речами від святого Духа (Еф. 5: 1-7).

Багато-хто з Господнього народу бачить, що хоча їхні серця є добрі, в тілі існує потяг до деяких речей, які не є добрими. Таким чином, відбувається постійна боротьба між тілом і духом відносно того, чи згромадженням скарбом будуть, так би мовити, дрова чи яблука. Кожне нове створіння має вирішити чим наповнити

свій розум – яке товариство собі обрати, куди йти, що читати, під яким впливом опинитися, чому опиратися і т.п. Якщо в минулому хтось до певної міри громадив погані речі, то тепер повинен спробувати їх позбутися. Якщо його розум був повний жартів та пустощів, тобто речей, які не личать Божій дитині, він повинен старатися відмовитись від них.

ЯК БУДУЄТЬСЯ ХАРАКТЕР?

Зрештою, існує зв'язок між складанням доброго скарбу в нашому розумі і тим, що наш Господь говорив, коли казав: «Складайте ж собі скарби на небі». Складаючи скарби в нашому розумі та серці, ми будуємо характер. Коли зайти в чийсь дім і побачити, що людина назбирала як скарби, то легко збагнути напрям, до якого схиляється розум цієї людини. Те, чому вона віддає перевагу, показує її характер. Так само є з усіма нами; речі, які ми плакаємо, є показником нашого характеру.

Коли нам доведеться дати звіт як новим створінням, то характер буде вирішувати чи ми будемо пораховані гідними бути Господньою вибраною малою черідкою.

Лише ті, котрі склали скарб характеру, схожого до характеру Господа Ісуса Христа, нашого Зразка, будуть варті спадщини в царстві небес. Наша вічна доля вирішуватиметься на основі того, як ми тепер вживаємо наш розум і думки, які нагромаджуємо. Хто має добрі думки, той отримає благословення – не лише в теперішньому житті, але й на все майбутнє.

Отож, перш за все треба дбати про серце – щоб його почуття і нахили могли бути цілком під контролем божественної благодаті; щоб у ньому запанував кожен принцип правди і праведності; щоб справедливість, милосердя, доброзичливість, покора, самовладання, віра, братерська ввічливість, любов, найвища пошана до Бога та до Христа, а також палка любов до всіх красот святості, могли бути міцно утверджені як керівні принципи життя. Якщо ці принципи будуть засновані в серці, ми не матимемо жодних труднощів з контролюванням нашого язика; бо з доброго скарбу нашого серця уста говоритимуть слова правди, тверезості, мудрості та благодаті.

R5517 (1914 p.)

СПУСТОШЕННЯ ВІНОГРАДНИКА

Ісаї 5

«Горе тим, що хоробрі винце попивати».

Коли наш Господь наводив притчу, записану в Матвія 21: 33-44, Він, мабуть, мав на думці притчу про виноградник, подану в перших семи віршах цього розділу. В обох притчах виноградник представляє юдейську державу, а виноград представляє народ і, перш за все, тих, котрі мали вплив і були при владі – провідників.

Обидві притчі показують відсутність належного впливу даної їм правди на серця юдейського народу. Господня милість та знання про Його доброту, що досягли їх, не принесли приємного плоду (лише кислий та неприємний) – не принесли любові, а лише самолюбство та самовдоволення. Це викладено в вірші 7. Давши Ізраїлю Свій закон і навчивши з його допомогою правильних та неправильних взаємостосунків один з одним, Господь мав привід сподіватися «правосуддя»,

справедливості, натомість побачив насилля. Він побачив, що ті, котрі мали найбільше знання праведності, були далі ведені духом самолюбства, та ще й до такої міри, що використовували своїх більш нетямущих братів. Господь каже, що коли Він сподівався праведності, миру та достатку, то ось зойк здійснюється до Нього від пригноблених – від тих, котрі при існуючому порядку речей не змогли здобути розумну та законну частку в багатствах, які Господь щедро запропонував.

Згадка про спосіб гноблення є дана в вірші 8 такими словами: «Горе тим, що долучують дома до дому, а поле до поля приточують, аж місця бракує для інших [для вбогих], так ніби самі сидите серед краю!» Опис представляє стан речей, дуже схожий до того, про який нам сказано, що зараз панує в Великобританії і навіть по всій Європі, де великі статки утримуються приватними власниками, що не

дозволяє використовувати їх та займати людьми загально. Ця думка, мабуть, містить також згадку про приватне землеволодіння – долучення дому до дому. Господь в іншому місці так каже про майбутнє: «Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив», – це, мабуть, означає, що в майбутньому часі Господнього царства дома будуть будувати для того, щоб в них жили їхні власники, а не орендарі.

Слід зауважити, що ми не вважаємо цю лекцію «уроком тверезості» в звичному значенні цього виразу, але докором від Господа проти зловживань влюбій формі – зловживання самолюбством і т.п. Більше того, хоча ця притча і загальний урок, пов'язаний з нею, були звернені на початку до юдеїв, нам здається, що вони, як і багато інших віршів, мають глибше значення і зміст в стосунку до Євангельської церкви, духовного Ізраїлю, а також природного Ізраїлю. Справді, як ми перед цим побачили, природний Ізраїль був у всіх своїх справах, а також в словах, посланих йому, образом духовного Ізраїлю, тому все написано і вчинене для цього образного народу і про нього слід було вважати таким, що має вище та глибше застосування до позаобразного номінального духовного Ізраїлю сьогодні – «Вавилону».

Мабуть, ніколи не було більшого прагнення, ніж тепер, долучати дім до дому, приточувати поле до поля, – нагромаджувати багатство, володіти землею та технікою, а також усіма джерелами багатства та влади. Господь каже, що горе приходить на цей клас, і ця вістка повністю погоджується з різними твердженнями Святого Письма, які вказують, що той великий «день помсти» є зовсім поруч; що це буде час важкого горя для всього світу і особливо для багатих. Господь перестерігає, що справді багато домів буде спустошено, і що навіть великі та красиві будинки будуть без мешканців (вірш 9). Думка, очевидно, полягає в тому, що час горя, про який ми читаємо, що в ньому люди «повикидають на вулицю срібло своє, і за ніщо їхнє золото стане, їхнє срібло та золото їхнє не буде могли врятувати їх у день гніву Господнього», особливо буде спрямований проти багатіїв, котрі живуть в земних палацах і котрі заради безпеки повтікають з

них, бо ті будуть поруйновані під час анархії (Єз. 7: 19). Дух нагромадження, який лежить в основі всяких клопотів, існує у кожній землі, але ніде його немає так багато, як в так званому «християнстві», і, власне, християнство, мабуть, згадується в цьому пророцтві, хіба що його можна застосувати до тілесного Ізраїлю в жнивному часі Юдейського віку, в якому схожий «гнів вкінці» в анархії спіткав образний народ. Факт полягає в тому, що великими плантаціями та фермами завідують працедавці замість того, щоб кожна людина сіяла та жала сама для себе: існує переконання, що поступово це приведе до серйозних наслідків. Коли теперішня суспільна будівля впаде і не буде «нагороди для людини, ані нагороди для худоби», коли «для того, хто виходить, і для того, хто входить, не буде спокою», бо кожен підніме руку на свого ближнього, великі ферми та плантації стануть зовсім не вигідними, і їхня дохідність відповідно зменшиться.

Вірші 11, 12-22 згадують вино та п'янки напої. Ми погоджуємось, що буквально вино та спиртні напої в цілому є жахливим лихом для християнства; ми погоджуємось, що ті, хто займає впливове становище, а також переважна більшість простих людей, зазнають великої шкоди від спиртних напоїв. Ми переконуємо і перестерігаємо весь Господній народ проти цього злого, підступного та згубного впливу. Проте, ми не зовсім переконані, що Господь тут згадує виключно буквально спиртне. Щоправда, є ще інший вид сп'яніння, який дуже поширений в теперішньому часі: побіблійному він називається вином Вавилону. Він несе сп'яніння в релігійному напрямку і заважає людям побачити та збагнути божественне Слово, характер та план. Це – вино церковництва, яке збиває з пантелику тих, котрі його вживають, і затуманює їхній розум щодо справжнього християнства. Воно плутає їхній розум та веде людей в полон фальшивих вчень і фальшивих вчителів, «непередбачено («тому що вони не знали Господа» – пер. УБТ)» (вірш 13).

Що стосується цього символічного вина та сп'яніння, Господь каже, що Вавилон «лютим вином розпусти своєї... напоїв всі народи [мешканців землі]» – вином своєї нестриманості та невірності Господу (Об. 17:

2; 18: 3). Його рушійною силою не є дух здорового розуму, а омана фальшивого вчення. Як каже пророк, вони «п'яні», та не від вина (Іс. 29: 9-13).

Щоправда, вони вживають музичні інструменти, щоб показувати радість та хвалу, і часто витрачають багато грошей на величезні органи, щоб з їх допомогою славити Господа, навіть знаходячись в омані свого фальшивого уявлення про Його характер та план, проте, як написано, «вони не вдивляються в чинність Господню й діла Його рук». Вони не намагаються побачити, що робить Господь, і не допитуються, щоб знати щось про могутню працю, яка незабаром довершиться у встановленні Його царства. Тому покласти край поваленню Вавилону, а також заколоту та анархії, що супроводжуватимуть встановлення царства, буде, як каже той самий пророк, Божою «незвичайною роботою», Божим «предивним чинном» (Іс. 28: 21).

«Тому що вони [люди] не знали Господа», вони тепер висохли з прагнення. Вино фальшивого вчення викликало помилкові погляди на різні справи, і з такою плутаниною в розумі сьогодні з'являється жага більших знань, пояснень і послідовності, якої їхні учителі не можуть задовольнити. Люди загально втратили відчуття і смак до води життя, до правди, а фальшиві вчителі перестерігають їх проти неї, як проти отрути. Вино фальшивих вчень, яке сьогодні виготовляється в усіх теологічних семінаріях, є вином еволюції та вищої критики, яке не вгамовує спрагу, а лише збільшує безладдя в розумі і зводить нанівець кожне намагання оцінити та збагнути божественний план, як він викладений в Божому Слові. Навіть видатні особи Вавилону невдоволені та зголоднілі (див. Амоса 8: 11).

Вірші 14-17 показують кінець справи. Шеол образно розкриває свою пащу, щоб поглинути все це: і в часі горя, безсумнівно, велика кількість згине буквально з землі. Але шеол, гріб, особливо пошириться в тому, що він захопить в себе ще щось, окрім людських істот: він захопить в себе велику систему-спрута Вавилон з її численними головами та багатьма щупальцями – фінансовими, політичними, громадськими, релігійними та ін. В той день горя всі класи будуть впокорені разом, і

Господь та Його праведність будуть піднесені на очах людства.

Вірші 18-23 ведуть нас назад, щоб звернути увагу на характерні риси тих, котрі виділяються своїм злом, що є на даний час, і котрі спровадять на себе особливі нещастя. Не йдеться про тих, котрі оточені спокусами і поступаються з причини слабостей, що виникають з гріхопадіння, а про тих, котрі жадібно хапаються гріха та несправедливості через свою пиху та зарозумілість. Вони обманюють себе, вважаючи, що вони дають поштовх Господньому ділу і що в своїх різноманітних сектантських заходах діють за радою Господа. Але річ у тому, що вони не є в такому стані розуму, в якому могли б оцінити Господню раду, і є п'яні фальшивим вченням. Ось чому вони називають зло добром, а добро – злом, вважають темряву світлом, а світло – темрявою, гірке – солодким, а солодке – гірким, є мудрим у власних очах і кмітливими у власному переконанні, вважають себе якимись особливими від власного вина фальшивого вчення.

Якщо називати зло добром, а добро – злом, то це можна порівняти хіба що з найгіршим євангелієм. Євангеліє означає «добра вістка», але те, що Вавилон називає євангелієм, є найбільш жахливою вісткою, – проголошенням, що майже весь світ людства (всі, за винятком малої черідки) має йти на вічні муки. Коли проголошується справді добра вістка, ми бачимо, що ці особи, п'яні від вина фальшивого вчення, шалено відкидають її і називають «нічними сновидіннями». Чи ж вони справді не вважають світло темрявою, темряву – світлом? Чи ж вони не вішають ярлик «отрута» на істинне послання божественного плану, а ярлик «євангеліє» на те, що є найжахливішою та найгіркішою дозою, яку людському інтелекту можна запропонувати прийняти з радістю? Справді, як виразився один пресвітеріанський служитель: «Ви навіть не повинні намагатися жувати наші вчення, бо ви їх ніколи не проковтнете. Вони нагадують гірку пілюлю». Однак і цю гірку дозу, яку розум заборонив би ковтати, вони хибно називають солодкою, небесною правдою.

Але чи не виявляють служителі Вавилону схильності виправдати нагороду нечестивця та позбавити праведного праведності? Так, ча-

сто. Наприклад, не так давно на Заході помер один брат, який прийняв справжнє Євангеліє, справжнє світло, милу повість божественної любові, мудрості та сили. Лютеранський служитель відвідав цю сім'ю (яка попередньо відвідувала його церкву і була її членами) і, навіть не дочекавшись запрошення виголосити похоронне звернення, заявив, що йому, звичайно, не дозволять виголосити похоронну проповідь, оскільки це, мабуть, буде всупереч правилам церкви. Брат завжди був послідовним лютеранином і після прийняття Правди дав добрий доказ свого визнання через освячення нею. Однак цей служитель євангелія вічних мук таким чином і своїми принизливими заявами намагався позбавити його праведності. Справді, багато християн зі здивуванням виявило, що після того, як вони

залишили номінальну церкву, відомі її представники готові облудно наговорювати на них всяке лихе слово, або ж, принаймні, мати на думці лихе. Той самий лютеранський служитель був згодом запрошений проповідувати на похороні однієї сумнозвісної людини. Він прийняв запрошення з запопадливістю і, зрозуміло, в своїй проповіді намагався виправдати злочинця. Винагородою, очевидно, був вплив на цю сім'ю та прихильність з її боку до віровизнання.

Вірші 24-30 змальовують великий час горя, яке зараз насувається і в якому велике військо Господа повалить Вавилон і глибоко переоре смутком та горем серця людства, зробивши світ готовим до нової епохи, Тисячолітнього Царства (див. «День помсти», Том IV).

R2904 (1901 p.)

ЄДНІСТЬ БОЖЕСТВЕННОЇ СІМ'І

«Я благаю за них,.. за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони! Усе бо Моє то Твоє, а Твоє то Моє, і прославивсь Я в них» (Івана 17: 9, 10).

Ця молитва нашого Господа за Своїх учнів, коли Він мав незабаром залишити їх, містить зворушливий пафос, який притягує нас дуже близько до Його люблячого серця, особливо коли Він додає: «Та не тільки за них [присутніх з Ним] Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова вірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив» (вірші 20-23).

Коли ми роздумуємо над цим чудовим вираженням почуттів Господа до церкви, то вловлюємо проблиск слави блаженної єдності божественної сім'ї. Це єдність мети, єдність довір'я, єдність розуміння, єдність любові, єдність честі та єдність спільного володіння. Згідно з описом, даним нашим Господом, ця єдність вже існує між Ним і Отцем, а що стосується Його учнів, вона була і все ще є очікуваною. Повне її досягнення є кінцевою метою, до якої нас навчено прямувати.

Але давайте вивчимо цей приклад єдності

більш ретельно, щоб ми змогли ще в повнішій мірі ввійти в неї. Перш за все ми зауважуємо, що єдина мета, спільна для Отця і Сина, є Отцівською метою, яка поступово була виявлена Сину у властивому часі і властивим чином, і коли Він її прийняв, вона стала Його метою. Оскільки сам Ісус сказав: «Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні Анголи на небі, ні Син, тільки Отець» (Мр. 13: 32), зрозуміло, що відкриття Йому цього плану було поступовим; Він був проваджений до знання різних його рис в міру того, як вони мали виконатися за Його посередництвом. Ось так Йому було дано зростати в знанні; ось так Він був також збережений від сумного видовища подальшого горя, яке мало прийти у відповідності з божественним планом. Коли Він з радістю працював над здійсненням величного плану творення (Ів. 1: 3; Пр.8: 22-31), то, мабуть, нічого не знав про Божий задум дозволу зла і потреби в великій праці відкуплення. Перш ніж Він досяг цього випробування віри в Бога, Його довір'я до Божої всемогутньої влади, мудрості та любові було міцно утверджене через досвід минулого. Протягом століть Він бачив Його могутні діла, зауважив Його дивовижну мудрість і відчув на Собі Його ніжну любов. Чи міг Він не довіряти Йому тоді, коли наступна риса Його плану виявила велику працю відкуплення та реституції і дала Йому привілей зрозуміти і

її – задля радості, яку Отець виставив перед Ним? Звичайно, Він спочатку не усвідомлював глибини впокорення та смутку, через які Йому треба було перейти; але крок за кроком, болісним шляхом приниження та страждання, Його віра в Отця, що ґрунтувалася на попередньому пробному знанні, вберегла Його, як написано: «Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох» (Іс. 53: 11).

Далі ми зауважуємо чудову єдність довір'я між Отцем і Сином. Син довіряв Отцю цілковито – перш за все тому, що це було легко і природно. Його створено на подобу Бога, тому довіра до Істоти, Котра дала Йому існування, була невимушеною, а досвід лише послужив їй розвитку та зміцненню. Також Отець повністю довіряв Сину – насамперед тому, що бачив притаманні Йому риси праведності, правди та синівської відданості, які Він Сам заклав у Ньому. І коли час та досвід розвинули і більш міцно утвердили Його Сина в праведності, Його довіра до Нього стала більш твердою. Ця впевненість Отця в подальшій відданості Його улюбленого Сина була такою сильною, що Він не вагався проголосити наслідки Його вірності за тисячі років до того, як Він почав працю відкуплення. Він навіть звістив усі особливі подробиці цієї праці устами Своїх святих пророків через різні проміжки часу впродовж чотирьох тисяч років, до того, як почав цю працю. І Він далі заявляє, що ця праця буде у властивому часі завершена славним чином. Яким чудовим і дивовижним є це взаємне довір'я!

Далі ми зауважуємо єдність розуміння між Отцем і Сином. Син пишається Отцівським планом, кажучи: «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу». Він бажав цього, бо побачив у ньому величні риси славного характеру Отця. І хоча Його віра могла бути тимчасово на випробуванні внаслідок дозволу зла, Його знання характеру і можливостей Бога, а також глибин Його мудрості не дозволяли Йому сумніватися, але тримали далі в люблячому довір'ї до Його безмежної доброти та благодаті, а, значить, в готовності мовчки погодитись з кроками, запропонованими для остаточного тріумфу праведності та правди.

Також Отець був в повному любові взаєморозумінні з Сином і не дозволив Йому

бути випробуваним понад те, що Той був здатний перенести, а також не залишив Його нести це випробування самому, але завжди дарував Йому світло Свого обличчя і радісне відчуття захопленого схвалення (Ів. 11: 42; Мт. 3: 17), за винятком того, що заради нас Він дозволив Йому на мить відчути, що Його полишено, коли в муках Своєї душі Він вигукнув від цього несподіваного відчуття: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?»

А тепер зауважте єдність виявленої любові. Ми вже побачили, що вона виражена в кожному вчинку. Це була взаємна любов, яка радо показувала і виражала взаємну довіру, яка пишалася тими ж сповненими любові та доброзичливості задумами, яка цілковито погоджувалася з думками та почуттями Один Другого, і яка раділа близькими та блаженними стосунками Отця і Сина. Отець не трактував Сина як слугу і не ховав Своїх намірів від Нього, але радо дозволяв входити до Себе в довіру, наскільки це підказувала Йому Його мудрість та розважливість – тобто в міру того, як правда ставала для Нього харчем у пору. В свою чергу Син не служив Отцю як наймит, а як син, що спільно зацікавлений. Отець звістив: «Це Син Мій Улюблений», натомість Син сказав: «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу».

Яка блаженна спільність! Це була спільність в радості і спільність в стражданні – радості взаємного сподівання майбутньої слави, і страждання взаємної участі в попередніх випробуваннях задля досягнення мети. Син страждав в Своему упокоренні та Своїй смертельній агонії; а Отець страждав в тому, що віддавав Свого одnorodженого Сина. Безмір страждання може найкраще збагнути та оцінити лише любляче, сповнене туги віддане серце батьків.

Визнаною є також єдність володіння, яку виразно висказав наш Господь, Котрий промовив: «Усе, що має Отець, то Моє» (Ів. 16: 15). Також апостол каже, що Бог настановив Сина за «наслідника всього» і «посадив на небі праворуч Себе, вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цім віці, але й у майбутньому» (Євр. 1: 1, 2; Еф. 1: 20, 21).

І, нарешті, ми зауважуємо єдність почесі.

В почестях кожен, здається, віддає першість іншому. Отець каже: «Щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця» (Ів. 5: 23). Бог вчинив Його сявом Своєї слави і образом істоти Своєї, і підвищив до Своєї правиці, до найвищого становища влади в Своему царстві, давши Йому всю владу на небі та на землі (Євр. 1: 2, 3; Мт. 28: 18).

В праці творення Він дав Йому видатне становище та славу, кажучи: «Ніщо, що повстало, не повстало без Нього». В праці відкуплення та реституції Бог дав Йому таку першість, що Його ім'я є на всіх устах, майже сягаючи величі Отцівської слави, Котрий зобов'язаний бути більшим від Сина (1 Кор. 15: 27) і Котрому належить найвища слава, як про це сказав Сам Син: «Більший за Мене Отець», і «Я нічого не можу робити Сам від Себе», «Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Ів. 5: 30; 14: 10, 28).

Відповідно щире бажання Сина прославити Отця є найбільш помітне в тому випадку, коли Він, розуміючи, що наближається страшна година смертельної агонії, вигукнув: «Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю... Прослав, Отче, Ім'я Своє!» – навіть ціною Мене Самого (Ів. 12: 27, 28). Знову чуємо, як Він каже: «Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе» (Ів. 17: 1). І коли велика праця відкуплення та реституції завершиться, бачимо, що Він передасть царство Богу, Отцю, і підкориться Сам Його подальшому керівництву, щоб Єгова міг повсюдно бути визнаний як у всьому все (1 Кор. 15: 24, 28). Ми, як і Він, можемо так само переконливо вірити, що Його задуми на майбутні віки лише далі виявлять та підкреслять ті ж самі риси Його славного характеру – Його справедливість, Його мудрість, Його любов та Його силу.

Яка славна єдність! Хто може хоча б запропонувати покращити її дивовижну красу та цілісність! Та здивування і радість лише збільшуються, коли ми дізнаємось, що нам також дано привілей увійти в цю саму блаженну єдність з Богом. – Що?! – запитуємо ми, – в таку саму єдність, як вище описана?! Так. Безсумнівно, нашим привілеєм є увійти в такі самі стосунки, привілей та благословення. Для

цього лише гляньте на надзвичайно великі та дорогоцінні обітниці і побачте, що нам можливо мати таку саму єдність з Богом – єдність мети, довір'я, розуміння, любові, честі та володіння.

Той самий план Бога є представлений нам і прийнятий нами, і нас також запрошено стати співпрацівниками з Богом в його виконанні (2 Кор. 6: 1). В цьому відношенні ми пораховані з Христом Ісусом як такі, що доповнюють міру страждань помазаного тіла, потрібну для здійснення цього плану. Наш Небесний Отець схоже виявляє Своє довір'я в нас – в відданості нашого серця та щирості нашого посвячення Йому, – навіть якщо бачить притаманні нам слабості та нашу неспроможність в повній мірі виконувати наші власні постанови. Але, незважаючи на це, Його віра в нашу щирість та чесність серця є такою великою, що на основі нашого визнання віри та посвячення Він повністю приймає нас як Своїх синів та спадкоємців, компенсуючи наші слабості та недоліки достатньою заслугою нашого Відкупителя, Котрому ми покірливо довіряємо. Крім того, Він дає нам, як синам, шанованим та улюбленим, зрозуміти також Свої таємні ради, які інші не можуть знати (Мт. 13: 11), і пропонує нам мати таку довіру до Нього, як мають діти, і охоче розповідати Йому все, що нас турбує, – будучи повністю переконаними в Його люблячій зацікавленості навіть найменшими нашими справами (Пс. 103: 13, 14). Тоді Він виконує частину Своєї великої праці для нас. Він дає нам деякі таланти, якусь частину Свого маєтку і каже нам інвестувати їх для Нього згідно з нашими найкращими міркуваннями щодо вигідності результатів, не диктуючи нам, як найманим слугам, всі подробиці завідування, а лише передаючи загальні принципи, якими ми повинні керуватися. Так, наприклад, Він представляє нам Свій план як поводитись з тим, що ми маємо в руках, з такими загальними вказівками як-от: не кидати наші перли свиням; бути мудрим як змії і невинними як голубки; роздавати харч у пору; робити добре всім людям, коли маємо нагоду, і особливо дому віри; спостерігати часи та пори, а також характер праці в кожній з них – сіяння весною і збирання врожаю в час жнив і т.д. і т.п. Ось так з різними вказівками

Він посилає нас далі – не як машини, щоб виконувати монотонну механічну працю, але як розумних істот, щоб ми вживали наш розум, а також наші руки та ноги. Він радить нам «старатися» показувати себе робітниками, що мають схвалення, міркувати та думати, а не бути, «як кінь, як той мул нерозумні, що їх треба приборкати оздобою їхньою вудилом і вуздечкою» (Пс. 32: 9). Тоді, згідно з нашим запалом та вірністю – не лише у використанні наших рук, але й нашого розуму, в Господній службі, – Його довіра до нас зростає, і нам доручено щораз більше Його маєтку, а також дано відповідне відчуття схвалення нашим Небесним Отцем. Ця взаємодовіра і спільна мета і праця, наближають наші серця все ближче до серця Вічного, а радісне усвідомлення синівства та взаємного зацікавлення, довіри та розуміння наповнює наші серця.

Ми маємо запевнення про таку саму любов з боку нашого небесного Отця, яку Він виявляє до нашого Господа Ісуса. Таке твердження здається майже неймовірним, проте прислухаймося до молитви нашого Господа: «Я благаю... щоб були всі одно... щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що... їх полюбив Ти, як Мене полюбив» (Ів. 17: 20-23). В здивуванні ми запитуємо: – Як це може бути? Наш Господь Ісус був завжди в досконалій гармонії з Отцем: Син, Який славним чином віддзеркалював Його подобу. Але не так було з нами: ми були грішними і не мали в собі нічого вартого любові. Так, але ми були обмиті і очищені, і якими б недосконалими не здавалися наші земні посудини, наші серця є досконалі в очах Того, Хто здатний читати серце. І коли Він бачить в нас досконале серце – досконалу ціль та намір, – коли ми намагаємось долати слабості та вади нашої недосконалої плоті і з болісними, проте рішучими, зусиллями намагаємось виконувати Його волю, коли ми

покірно довіряємо тому, що Він приготував для нашого відкуплення від гріхопадіння, Бог визнає в нас те, що гідне Його любові. Тому наш Господь Ісус дає нам виразно зрозуміти, що Отець любить нас так само, як Він полюбив Сина.

Про те, що Отець так само любить нас, як любить Ісуса Христа, не лише сказано, але й виявлено, бо нас покликано бути співпадкоємцями з Його Сином і учасниками Його слави; і як все є Його, так і сказано, що все є наше (Рим. 8: 17; 1 Кор. 3: 21-23).

Хоча ми бачимо єдність між Небесним Отцем і всіма Його помазаними синами, блаженна річ також зауважити таку саму єдність між Ісусом Христом і Його помазаними братами. Господь Ісус не присвоює Собі самолюбно усю славу і не намагається втримати її для самого Себе, але з задоволенням сприймає отриману ними гідність і каже: «Твоє то Моє, і прославивсь Я в них» (Ів. 17: 10). Він хоче, щоб всі вони були зв'язані з Ним Отцівською любов'ю. Він хоче також, щоб вони були з Ним, бачили і ділили славу, яку Отець дав Йому від закладин світу, – славу Його могутніх творчих діл разом з усіма іншими доказами любові Його Отця (Івана 17: 22-24).

Ось так вся божественна сім'я є зв'язана разом одними узами любові, спільності, довір'я, розуміння, злагоди та спільних інтересів. Честь та слава одного є честю та славою всіх. Господня молитва рясніє проханнями про таку єдність. Зверніть увагу на вислів (вірш 21): «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі» (Твоєму дусі, Твоїх думках, намірах та цілях, які є спільними для всіх нас). Отже, Він хоче, щоб ми прийняли той самий дух Отця, Його ціль та намір, і присвятили всі наші сили з запалом та вірністю для здійснення Отцівської волі. Амінь нехай буде цьому.

R3160 (1903 p.)

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Дорогі в Христі брати та сестри, працюючі для видавництва «Зоріння Н.Д.»! Від усього серця дякую вам за вашу працю на Господній ниві для добра і зросту в правді Божих дітей. Дякую вам усім за вашу велику любов і увагу до нас, що ви так своєчасно забезпечуєте нас

духовним хлібом, через Зоріння і іншими засобами. Ми віддаємо вам нашу вдячність і братерську любов. Але віримо, що наш Небесний Отець многократно винагородить вас за вашу працю і труди, бо «Бог не є несправедливий Отець, щоб забути діло ваше і труд любови,

що показали ви в ім'я Його, послуговуючи і ще служачи святим» (Євр. 6: 10).

Просю вас висилати мені цей дорогий духовний хліб в цьому новому 2010 р.

Щиро бажаю вам усім доброго здоров'я, на- снаги для праці в службі для Господа та Його народу. Хай наш добрий, люблячий Небесний Отець вельми поблагословить кожного з вас, а також усіх Його дітей, всяким добром і милістю. З братерською любов'ю – менший в Господі брат *Мехайло Телішецький, Донецька обл.*

Дорогі Брати і Сестри в Ісусі Христі.

Від щирого серця дякуємо Вам за Вашу любов до нас і до правди Божого Слова. За те, що Ви цілий рік підкріпляли нас в слові Правди Божої. Ця література служить нам в повсякденному житті особливо, як підкріплення

в важких часах, а вони такі і є в теперішнім часі.

Бажаємо Братам і Сестрам Божих благословінь і на цей рік, здоров'я духовного і фізичного, стійкості в вірі і всякого добра Вам і вашим родинам.

Просимо і надалі висилати нам журнал ЗНД...

Холодова Валентина, Луганська обл.

Добрий день!

Дорогі брати і сестри у Господі нашим Ісусі Христі. Щиро дякую вам за надходження журналу З.Н.Д. Прошу вибачення за те, що довго не відповідала на ваше повідомлення. Прошу і надалі висилати мені журнал. Щиро дякуємо за вашу працю, за Слово Боже. Господніх вам благословінь. Сестра в Господі *Павлишак Любов, Запорізька обл.*

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.